

De voorjaarsuittocht naar den Zweedschen Säter. Interessant artikel met prachtige foto's. — Het koningshuwelijk in den Balkan. — Een boerenbruiloft in de 19e eeuw. — De Roeiwedstrijden der „Koninklijke”.

No. 51
(24)
21 Juni
1922.
PER NUMMER
20 CENT.
VOOR WEEK-
ABONNÉ'S
17½ CENT.

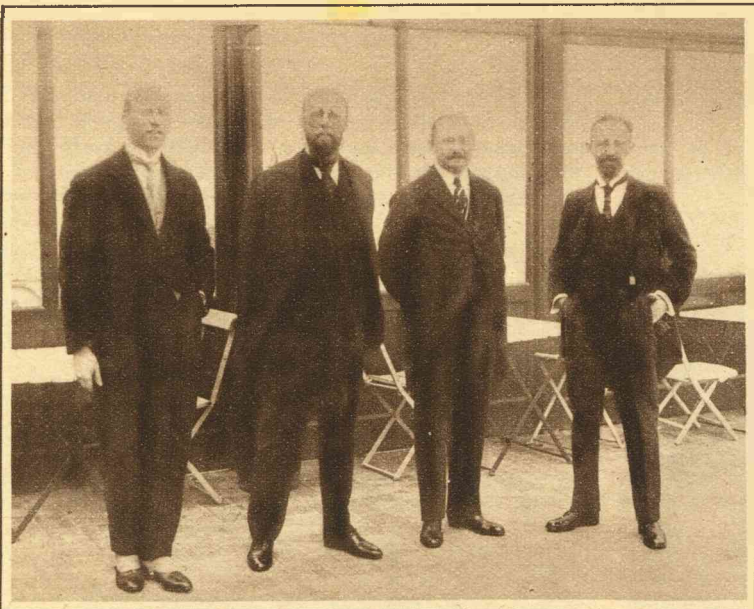
Panorama

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

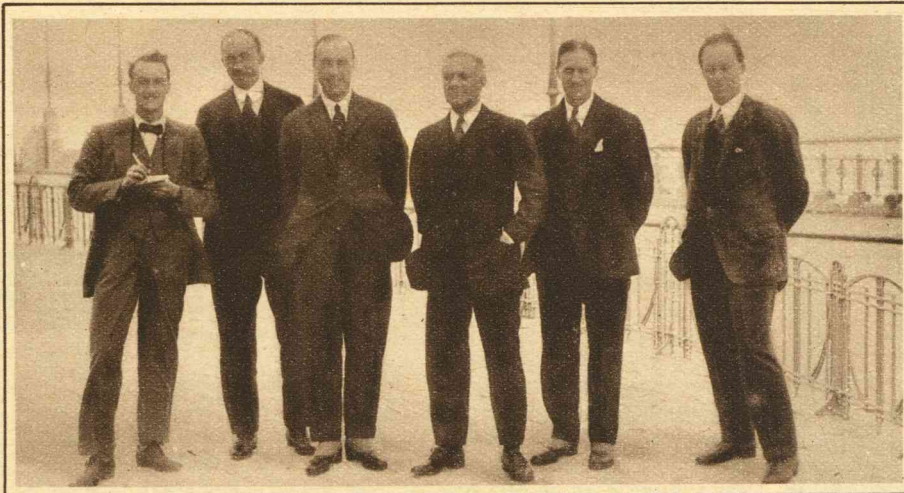
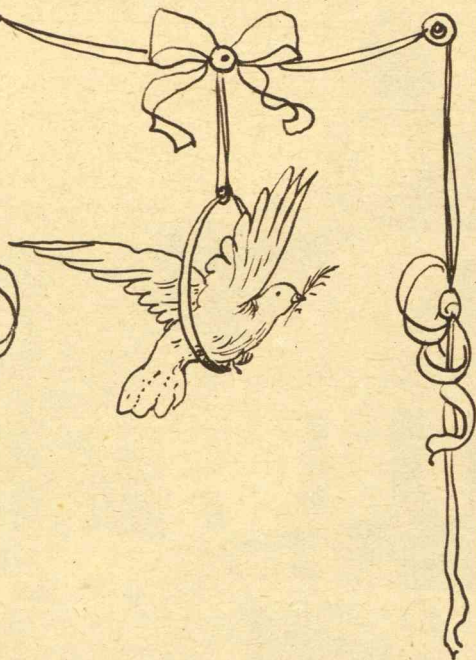
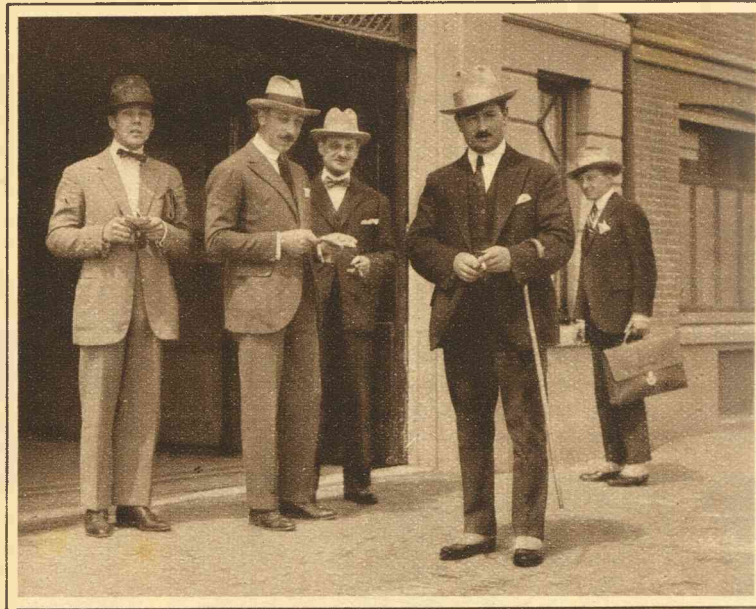
A. W. SIJTHOFF'S UITGEVERS MAATSCHAPPIJ LEIDEN

PRIJS
PER
KWARTAAL
f 2.25
FRANCO
PER POST
f 2.50

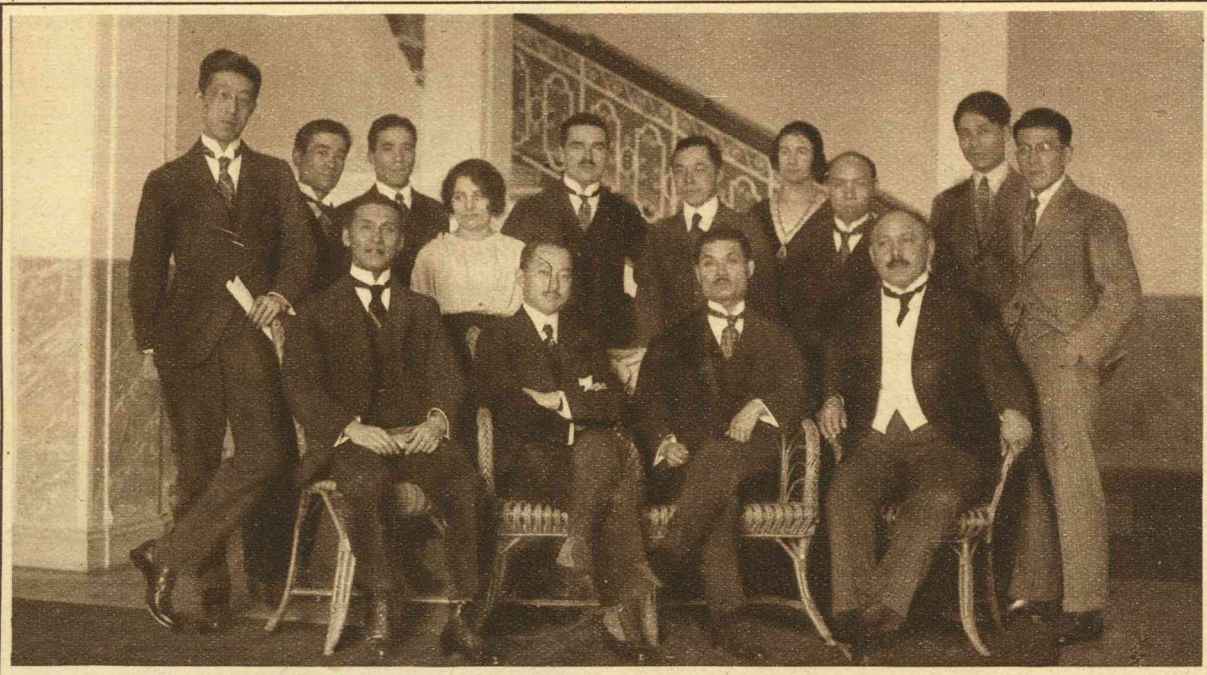
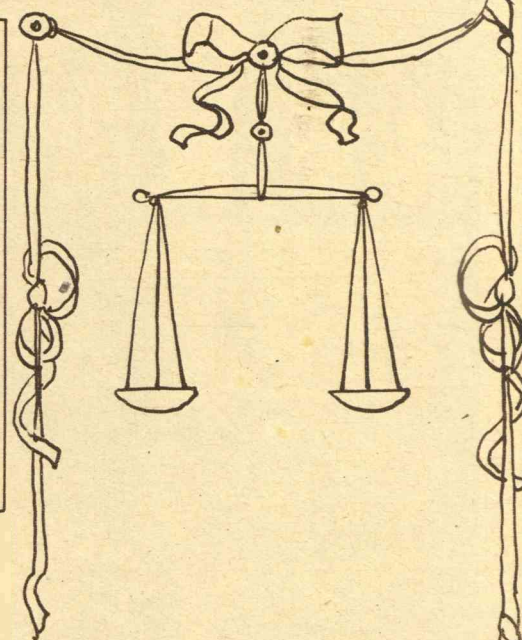
DE CONFERENTIE IN DEN HAAG

Donderdag 15 Juni is in het Vredespaleis te 's-Gravenhage de vervolg-conferentie van Genua aangevangen, die vooral in het teeken van het Russische vraagstuk staat, en daarom een overwegend economisch karakter draagt. Van deze voor de toekomst van Europa zoo belangrijke bijeenkomst, waaraan door diplomaten van heel ons werelddeel wordt deelgenomen, maakte onze fotograaf een aantal belangrijke kiekens, die wij op deze pagina en elders in ons blad reproduceeren. Hierboven, links: de gedelegeerden van België, dat vooral ook veel interesse heeft bij de regeling der Russische kwestie. Rechts: De Italiaansche afgevaardigden.

De vooraanstaande leden der uit veertig personen bestaande Engelsche delegatie. V.l.n.r.: E. F. Wise, adviseur; Sir Sidney Chapman, secr. v. d. Board of Trade; Comdr. E. Hilton Young, onderstaatssecretaris van financiën; Sir Philip Lloyd-Greame, directeur van het Departement van Overzeeschen handel; Mr. Fass, adviseur en Comdr. Maxse, van het Foreign Office, secretaris der delegatie.

De Japansche delegatie poseerend voor onzen fotograaf in het hotel waar zij logeert.

Gedelegeerden van ons land.

Rechts: Mr. R. J. H. Patijn, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister, oud-secretaris-generaal van het Departement van Buitenl. Zaken. Links: Jhr. Mr. A. M. Snouck Hurgronje, de financier-econoom ter conferentie.

De Voorjaars-Uittocht naar den Zweedschen Säter

Op eenmaal wordt het lente in de Jämtlandsche Alpen!

Op eenmaal kan zij komen, de blijde lente in het hoge Scandinavische Noorden! Dan is er de lucht vervuld van het geheimzinnig klateren en ruischen der smeltwaterstroompjes, die vallend en glijdend, huppelend en springend hun grijsgroene water door drassige bloemenweiden van de eene helling op de andere overdragen. Van verre donderen de losbrekende ijsgletschers en firnvelden der fjällen en overal vloeien onstuimig-driftige lentebeken af naar de groote rivieren.

Met breeden zwier nemen deze hun weg door de donkere bosschen met hun blijde omzoming van zilverstammige berken, die de tropeeën van hun jonge bladeren gracieus laten neerhangen over de machtige dalstroomen. In hun woelige haastigheid transporteerden deze millioenen zware

Voorjaarsberken aan het meer Siljan.

boomstammen van de stille wouden der Zweedsche binnenlanden door kokende en stampende watervallen, over pijlsnel wegschietende stroomversnellingen naar de breede kalme fjorden der scherenkusten van Noord- en Oostzee.

Dat is het ieder voorjaar zich herhalende en toch immer weer verrassende begin van het zomerleven, dat is de Scandinavische „skumme”, waarnaar reeds de sagenheld „Ole Bull” urenlang kon luisteren en waarvan hij de blijde tonen poogde op te vangen en weer te geven op de enkele snaren van zijn primitieven vedel. Dat is de veelbelovende luidruchtige inzet van het zomersche bestaan op de Scandinavische boerderij.

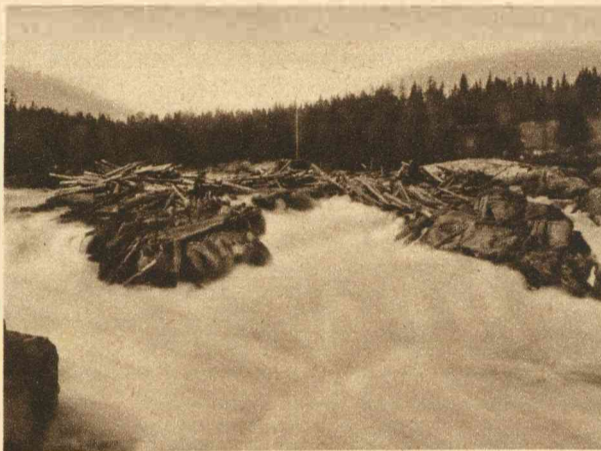
Dan volgt spoedig de bid-Zondag voor den oogst en het

Kerkuitgang te Rättvik.

vee, waarop men de vriendelijke kerkjes van het Scandinavische platteland overvol ziet met mannen en vrouwen, jongens en meisjes in de fel-bonte dracht van eeuwen her. Over de zonne-twinkelende lentemerren zijn ze in hun lange smalle kerkbooten gekomen naar de witte bedehuizen, die er hun blanke muren en peervormige torentjes op zoovele plaatsen bescheiden beuren boven het jonge berkengroen. Velen ook hebben in kleine tweewielige karretjes urenlang gereden over slechte door sneeuwwater gedrenkte landwegen. En zoo zijn ze allen gekomen, van over de bergen, waar op de hooge toppen de sneeuw nog in dikke vachten wekenlang kan blijven liggen en van de lage daldorpen, waar het vee reeds in de gemeentewouden zijn voedsel zoekt om te luisteren naar de voorjaarspreek van hun beminden pastor. In Leksand, Gangnef, Mora, Floda, Rättvik, hoog in het Noorden in Orsa en meer Zuidelijk in het idyllische Ed treft ge dan in den hoogen bidstond de vrome bevolking van Zweden's daldorpen om er te luisteren naar den pastor, die er vooraan in gebed en die er het vertrouwen versterkt in een goede zomertoekomst vol van de zorg voor het gezaaide, voor den weidengroei en den veestapel.

Na den dienst is er dan een feestelijk toeven op het schilderachtige kerkplein, heeft er een algemeen afscheidnemen

Millioenen boomstammen worden in de snelle stroomen meegevoerd.

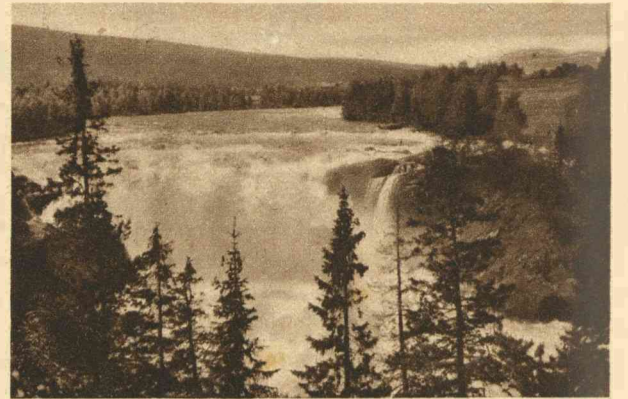
plaats en worden de beste wenschen medegegeven aan hen, die met het vee heel den lichten zomertijd zullen doorbrengen op de hooge alpenweiden in de „Fäbodar”.

Een paar dagen later heeft dan de uittocht plaats van het vee, dat de donkere winterstallen verlaat om de lichte zomerweiden op te zoeken. En dat is almede de grootste gebeurtenis van heel het voorjaar in het dorpsbestaan. Een bepaalde dag is daarvoor niet aan te wijzen, zooals dat bijv. wel het geval is voor de Beiersche hooglanden, waar de boer zegt: „Der Urbani (25 Mei) treibt d'Kuah an, zu St Gall (16 Oct.) bleibt d'Kuah im Stall”, maar toch heeft de feestelijke uittocht steeds plaats in de tweede helft van Mei. Ondanks den lutherschen godsdienst, die in heel Zweden als staatsreligie aangenomen is en het feit, dat de bevolking zeer kerksch is en op een hoog peil van ontwikkeling staat, hebben zich toch nog steeds enkele handelingen weten te handhaven, die duiden op een voor-christelijke natuurverering; die naast den algemeenen bidstond in menig kerspel niet gaarne achterwege worden gelaten.

Op den vooravond van het uitlaten der koeien in het gemeentewoud steekt men overal groote vuren aan in de overtuiging, dat zoover als het schijnsel der vlammen doordringt in het bosch het vee beschermd zal zijn tegen aanvallen van wilde dieren. Om hetzelfde doel nog beter te bevorderen trekt de jongelingschap'er op uit met geweren en koehoorns om door schieten en lawaaimaken de booze heksen te verdrijven, die juist in den Meitijd op hun bezemsteeltochten naar en van hun feestplaats Blakulla aan het meer Siljan, land en lucht onveilig maken.

In sommige dorpen van Dalsland worden er op den eersten uittochtsdag verschillende feestelijkheden gehouden. In plaats dat het vee tegen den avond wordt teruggedreven, geschiedt dit door de koejongens reeds tegen den „noon”, het uur van den hoogsten zonnestand. In het bosch hebben de herders de hoorns der koeien getooid met bloemkransen en zelf sneden zij een flinken bergstok. Tijdens hun afwezigheid hebben de meisjes op de hoeve van bloemen en linten een prachtige Meikroon gemaakt, die zij boven de inrijpoort ophingen in afwachting van den terugkeer der kudde. Wanneer nu de koejongens de kroon zien, plaatsen zij deze op hun staf en zoo trekken zij aan het hoofd van het hen toevertrouwde vee heel het dorp rond. Na den ommegang planten zij hun versierden staf op den mesthoop, waar hij den geheelen zomer zal blijven staan als een herinnering aan den glorierijken lente-uittocht van het dorpsvee in het kerspelwoud.

Deze veel-verbrede gebruiken, die wij in gewijzigden vorm ook bij andere veeteelt-drijvende bergvolken aantreffen, wijzen op beschermingsmaatregelen tegen de in booze heksen verpersoonlijkte natuurkrachten. En ook bij den grooten uittocht naar de eenzame bergweiden zal geen säterjántan het nalaten een aan haar toevertrouwd paard, schaap, koe of varken voor het vertrek op den kop te teekenen met een bruin teerkruis, dat volgens het volks-

De groote rivieren ontvangen overvloedig smeltwater en vormen machtige watervallen.

geloof het vee beschermt op zijn langen weg naar de „Fäbodar” tegen alle mogelijke ongevallen. Wanneer dan ook deze volksreligieuze handeling is geschied, de koebellen omgebonden zijn en de paarden met al het benodigde voor het zomerverblijf opgezadeld staan, vangt onder lustig zweepgeknal de moeilijke tocht bergopwaarts aan. Een vroolijke blijde lente-uittocht is het, want mensch en dier verlangen beide weer naar het vrije leven op de sappig-malsche weiden, daverend van primula's en anemoontjes, weldra in den rossigen schemer van den midzomernacht weer glanzend in wonder gouden tinten.

Eerst loopt het stijgend pad door de vriendelijke loofhoutbosschen der dalen met hun schemergroenen schijn en het zoetrikende bruidswit van Meidoorn en rijkrossende vogel-

Het witte kerkje van Leksand.

kers. Schooner pastorale als het opgaan der kudde naar den säter, waar deze langzaam, o zoo langzaam wandelt door een berkenbosch, 'dat in blijden uitbundigen levenslust er zijn vreugde aan heeft dansende zonnestrallen te laten spelen over zijn mossige paden, is wel niet denkbaar. Dan gaat de zonnige vriendelijkheid van het loofhoutbosch over in de stemmigheid der sparren- en dennenwouden en wordt het bergspoor gevuld met een dek van rossig bruine naalden. Maar ook daar in die wel eens sombere, melancholiek stemmende naaldhout-bosschen van Midden- en Noord-Zweden is de lente als een tooveres gekomen en heeft zij in millioenen feestelijke luchters de kegelkaarsen aangestoken, die van loutere voorjaarsvreugde heel den lieven langen dag

Op weg de hooge bergen in.

De voorjaarsuittocht naar den Zweedschen Säter.
Lente-pastorale in de Zweedsche Alpen.

wolken stuifmeel laten dansen in de gouden zonnebanen. Ten slotte is dan na een urenlangen tocht, soms zelfs na enkele dagreizen, de „fjäll" bereikt, het hooggelegen gebied der Scandinavische Sennereien. De bloem-overtogen weiden soppen er nog van het siepelende en tot kristallen beekjes saamplassende ijswater en wijf-alom rijzen er over diepe dalen andere bergen met almen, waarheen uit andere daldorpen de kudden zullen opgaan in de vochtigheid van zilveren lentedauw, die heel den dag over het fluweelen gras parelend ligt uitgespreid.

Een eigenaardig leven, dat der Sennen op de „Fäbodar" der Scandinavische zomerweiden, met de regelmatig terugkeerende werkzaamheden van het inrichten der primitieve verblijven, het aanleggen van den kalenderstaf, van het dagelijksche melken, boteren, kazen, hooien van de voeding der dieren en het hoeden op de uitgestrekte Säterlanden, ook van de vertrouwelijke koffieuurtjes in den namiddag en van het spel der hyrdelur in de zonnelijke zomernachten.

Ging ik hier de cultuurhistorische beteekenis na van deze tijdelijke nederzettingen, dan zou ik er in de allereerste plaats op willen wijzen, dat ze beschouwd kunnen worden als de voorloopers van de beschaving, als een gebouwencomplex, dat een overgangstype is van de tentvormige hut der nomadiseerende Lappen tot de hoeve der gezeten Scandinavische landlieden, een tusschenvorm van de kegelvormige tent en de vaste vierkante woonstee. In zekeren zin hebben deze Sennereien nog in hun gebouwtjes het oertype bewaard van het Scandinavische boerenhuis, en in de afzonderlijke hutten, die door houten palissadeeringen omgeven zijn, bezitten zij de factoren, die we later aantreffen in het hoogerontwikkelde houten boerenhuis van Dalarna. Uit deze tijdelijke nederzettingen, die op mijlen afstands van de dorpen aangetroffen worden en die in zucht tot gezelligheid en onderling hulpbetoon dikwijls kerspelsgewijze bijeengegroept liggen, ontstond in den loop der jaren menig nieuw dorp, dat dan op zijn beurt weer nieuwe „fäbodar" stichtte in de onbewoonde binnenlanden. Vele plaatsnamen in Scandinavië eindigend op „bod," „boda" of „säter" geven in hun etymologische ontleding aanwijzingen dat zij gegroeid zijn uit dergelijke primitieve Sennereien. Vooral in de laatste jaren hebben de cultuurhistorici hun volle belangstelling geschonken aan deze simpele hutten en bij mijn toeven in het idyllische Floda leerde ik daar in den boeren-geleerde Bambers iemand kennen, die van meer dan 200 Sennereien uitvoerige en minutieuze plattegronden had vervaardigd, waaruit hij zeer gewichtige conclusies heeft kunnen trekken over den dorpenbouw en stedenaanleg van zijn geliefd Dalarna.

Ook in de wijze van omheining is dikwijls groot onderscheid. Waar weilanden overdekt waren met rolstenen afkomstig van lawines, of als resten van moraines getuigen van glaciële perioden, heeft een jarenlange opruiming de

walletjes doen ontstaan, die thans op zoo decoratieve wijze menige Scandinavische „Fäbodvall" omgeven. Tusschen de mossige zwerfblokken vindt de jeneverbes voedsel genoeg om zijn architectonische zuilen omhoog te laten streven en hebben zich frambozen en brummels genesteld, die met stekelige bogen deze oude landweren overwelden. Naast deze omwallingen, die vooral voorkomen rond de lager gelegen weiden en in Zuidelijk-Zweden, zal ons de rijke verscheidenheid opvallen van de wijze der omhegging of omtuining. Het zeer overvloedige houtgebruik, dat daarbij te constatare valt, wijst er op hoe men zich nimmer ontzien heeft op de meest royale wijze het materiaal te verwerken. Zoo zijn die heggen dikwijls geworden massieve palissadeeringen, die een wezenlijke karakteristiek vormen van het Säter-landschap der Jämtlandsche Alpen.

Doch over dit alles zij terloops gesproken, want zelfs een vluchtige cultuurhistorische schets zou veel meer ruimte eischen, dan hier gegeven kan worden. Ook over de romantiek, die er temidden van knorrende varkens en blatende schapen toch in hooge mate op de „Fäbodvall" te vinden is, zouden boeken vol te schrijven zijn, en inderdaad zijn er romans verschenen, die het säterleven op aantrekkelijke wijze weergeven, waarin we medeleven met de hoop en de verwachting der bewoners en waaruit we begrijpen, dat ginds in de wijde eenzaamheid der Fjällweiden het oude volksleven zich nog weet te handhaven, dat in de dalen door het binnendringen der vervakkende cultuur reeds verloren ging in de algemeene nivellering.

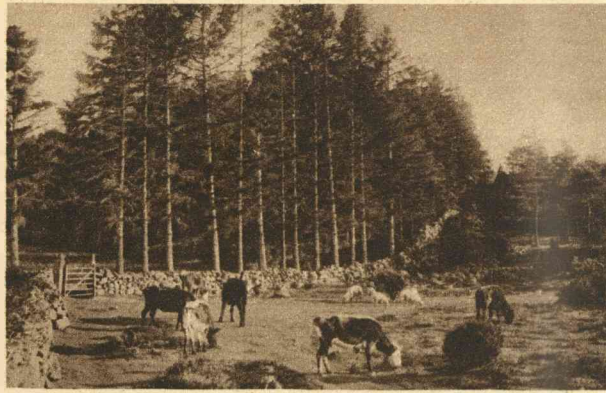
Als het dagelijksche werk afgeloopen is en de schemering uit de dalen opstijgt en om de blauwe bergtoppen de lichte Juniavondschemering waart, die alles vervaagt, zoodat heel het landschap als in een sluter gehuld voor ons ligt, dan komt er de säterjântan met haar hyrdelur (een lange houten hoorn)

De voorjaarsuittocht naar den Zweedschen Säter.
Intérieur van een Jämtland's kookhuis.

en blaast zij met volle kracht enkele tonen, die als een verzoek om tot haar te komen resoneeren van bergwand tot bergwand. Van een verren fäbodvall weerklinkt een tweede hyrdelur en zoo kan in den zwoelen zomernacht de lucht vervuld zijn van de klaaglijke tonen dezer meest primitieve muziekinstrumenten. Als de hyrdelur klinkt weet de Dal-karl, die als maaier woont in den zomerschen sloboden, een paar honderd meters wellicht beneden den Säter, dat de arbeid gedaan is en het uur van het gezellige avondpraatje weer is gekomen. En 's Zondags, dan kleedt hij zich op zijn mooist aan, want dan gaat hij op bezoek bij zijn „säterjântan" en wat er dan al geliefd en gekoosd wordt in den lichten zomernacht, och dat weten de donkere zwijgzame hutten op den hoogen säter alleen maar.

v. d. V.

De voorjaarsuittocht naar den Zweedschen Säter.
Een Zweedsche alpenweide, omwald met zwerfblokken.

beweren wilde, dat Blanche den knappen Adrien met zijn goud blonden snor en de goedge uitdrukking in zijn gelaat niet naar haar smaak vond, dan moest ik mij beslist op den naam „spotvogel" of — op een ribbestoot voorbereid houden.

Daarom wil ik maar liever direct vrijmoedig toegeven, dat de beide jonge lieden hun nieuwsgierigheid betreffende hun wederzijdsche verhoudingen reeds lang hadden geprobeerd te bevredigen. Blanche had al heel gauw van de concierge vernomen, dat de graveur „in zijn vak" een talentvol kunstenaar was; dat hij wel is waar met zijn vrienden des avonds lang in het café zat, maar dat hij overigens een net persoon was.

Adrien had eveneens vernomen hoe het met Blanche's verhoudingen stond: zij was een wees, nog geheel onbedorven en leefde zoo goed het ging van haar arbeid.

Wie zou het kunnen gelooven, dat in dezen mooien lentetijd, nu overal de duiven kirden en de musschen op de daken van verliefde vreugde en levenslust piepten, die twee jonge menschen kinderen nog geen enkele poging tot toenadering gedaan hadden! En toch waagden zij het, nadat zij wekelang zijwend tegenover elkaar gezeten hadden nauwelijks, bij het openen van het raam met een lichte hoofdbeweging te groeten.

Maar ik moet doen opmerken, dat Adrien niet alleen door zijn schuchterheid werd teruggehouden. Weliswaar vond hij het bloemenmaakstertje allerbekoorlijkst, maar als een eerlijk man zei hij tegen zichzelf: „Zoo'n net meisje — daar moet je natuurlijk mee trouwen!" En dan dacht hij gelijk weer: „Waarom ook niet?" Hij herinnerde zich met tegenzin aan zijn omgang met de groote Irma, het model, die hem zoo spoedig ontuchtend en bedrogen had.

Trouwen, een vrouw, een nette kleine levensgezellin hebben, dat was natuurlijk wat anders! Maar — de zaak ging niet al te best. Adrien bezat geen cent behalve een kort geleden geërfd duizendfrancbriefje, dat hij voor in geval van ziekte of staking reserveeren wilde. Dat leek hem om een huishouden op te richten toch wel wat te weinig. Maar van den anderen kant beviel het buurmeisje hem toch ook weer zoo goed! Maar hij aarzelde, aarzelde. . .

In Blanche's hartje echter had het knappe gezicht en de flinke snor van den graveur reeds groote verwoestingen aangericht; want in de eenzaamheid gedijt de liefde, zooals de klimop in de schaduw.

Den graveur ontrak het niet aan verstrooing. Na het werk en de hitte van den dag bracht hij met zijn vrienden genoeglijke avonden door in „Brasserie Land" en verfrischte zich met het eene glas schuimende bier na het andere.

Heel anders was het echter met het bloemenmaakstertje. Terwijl de stoffen en papieren door haar vingers gleden, dacht zij slechts aan haar bescheiden hoop, droomde steeds denzelfden droom. Ook des avonds was zij alleen;

De voorjaarsuittocht naar den Zweedschen Säter.
Zondagsbezoek van den vrijersman op den Säter.

VERLOREN GELUK

Zooals bij de meeste gebouwen in de grootstad, was ook hier de binnenplaats klein en somber, en de beide ramen lagen vlak tegenover elkander. Daar zij zich echter heelemaal bovenaan bevonden, op de vijfde verdieping, schonk vrouwe zon toch vaak het eene een morgen- en het andere een avondgroet, en op dezen mooien avond in Juni stonden beide wijd open.

Aan een dezer vensters zat gewoonlijk de graveur Adrien Lefol, aan het andere Blanche Robin, een bloemenmaakstertje, en op die wijze brachten zij dag na dag met hun werk door. Zoo vaak de jonge man zijn blik naar het buurmeisje ophief, beroerde haar aardig neusje snel de bloemen, want zij was nog heel onschuldig en schuchter, en als zij zelf het menigmaal waagde, heimelijk naar den jongen kunstenaar op te zien, dan was van zijn kant de vijfentwintigjarige domkop zoo verward, dat hij zich snel het air gaf, alsof zijn werk hem heel en al in beslag nam.

Zoo ging het nu al sinds langen tijd, sinds het warme weer het mogelijk maakte bij de open ramen te werken, en men mag mij gelooven of niet, maar de graveur en het bloemenmaakstertje hadden elkander nog niet één keer goed in de oogen gekeken! Wat echter zeker niemand evenmin als ik gelooven zal is, dat de graveur niet bemerkt moet hebben, hoe frisch en bekoorlijk zijn buurmeisje was met haar kastanjeblonde haren, met haar wel-gevormd neusje en haar hazelnootachtige oogjes in het blozende gezichtje. Als ik nu zelfs

De voorjaarsuittocht naar den Zweedschen Säter.
Hyrdelur-blazen.

dan had zij niets beters te doen dan zich door haar liefde voor den knappen graveur te doen verteeren, kort en goed: vóór zij het bemerkte, was haar hart heel en d'al omstrikt.

Wat ontbrak er dan aan om die twee nader tot elkander te brengen? Stellig maar een kleinigheid! Hoe gemakkelijk had bijvoorbeeld de graveur, als hij de kringetjes van zijn eerste sigaret de morgenlucht inblies, niet eens de reeds voor het open raam werkende Blanche een hartelijk „goeden morgen, juffrouw!” kunnen toeroepen! Men zou wat gepraat hebben, eerst maar van verre, over het plaatsje; spoedig zou men elkander echter interessante dingen te zeggen gehad hebben, die alleen maar in de onmiddellijke nabijheid heel zachtjes gefluisterd konden worden. En om bij elkaar te komen had men heusch geen vleugels noodig gehad, niet eens goede beenen; want aan den rechter kant leidde een verbindingsgang van het voorhuis naar het achtergebouw. Op Adriens bescheiden kloppen had Blanches hart stellig met een verheugd „Welkom” geantwoord. Natuurlijk: had de idylle een huwelijk tot besluit gehad, want Blanche respecteerde zichzelf; maar wat hadden haar vingertjes mooi haar eigen bruidskrans kunnen vlechten!

Maar ach! Reeds is de schoone droom uit; al haar luchtkasteelen moest Blanche weer afbreken en in puin zien neerstorten! Op zekeren morgen ging het raam van den graveur niet open; en den volgenden dag ook niet! Blanche werd onrustig, informeerde eens bij den conciërge en moest tot haar ontsteltenis vernemen, dat mijnheer Lefol was afgereisd en den sleutel had meegenomen. Waarheen hij ging, had hij niet gezegd; alleen maar dat men zich niet ongerust behoefde te maken als zijn afwezigheid langer duurde; hij zou den huur wel zenden. . . . Met 'n treurig gezicht en met een looden moeheid in haar ledematen, besteeg Blanche weer de vijf etages.

Weg! Vertrokken! Zonder haar een werkelijk vriendelijken blik, een vrijmoedig lachje geschonken te hebben. . . . Hij had misschien niet eens notitie van haar genomen? Wat een ontgoocheling, wat een verdriet! . . .

Maar zóo was het nu niet heelemaal! Op den vooravond van zijn vertrek had Adrien er werkelijk ernstig aan gedacht, nader met zijn buurmeisje kennis te maken. Maar op dienzelfden avond. . . o windvanden, die wij allen zijn! — beging hij nog een groote domheid.

In een Variété, waarheen hij met zijn vrienden gegaan was, werd hij heelemaal verblind door de mooie Rose Corail met de purperen lippen en de rood-blonde haren, die daar haar afscheidsvoorstelling gaf. Een der jonge heeren kende Rose en wenkte haar nader te komen. De tooneelspeelster gaf aan de uitnodiging gehoor en zette zich naast de jonge kunstenaars, om een glas Chartreuse met hen te drinken. Zij had den schmink nog op haar gelaat, maar ze was al in reiscostuum, daar zij den om twaalf uur vertrekkenden sneltrein naar Havre, waar zij den volgenden avond moest optreden, nog wilde nemen. Nauwelijks was zij echter gaan zitten of zij begon al den knappen graveur met haar blikken als het ware te verslinden. De als steeds verlegen Adrien uitte eenige onbeholpen complimenten en betuigde haar zijn leedwezen over haar vertrek, toen zij zich plotseling om zijn hals wierp en hem met haar heeten adem beroerend toefluisterde: „Het ligt aan jou of wij scheiden of niet. Ga mee!”

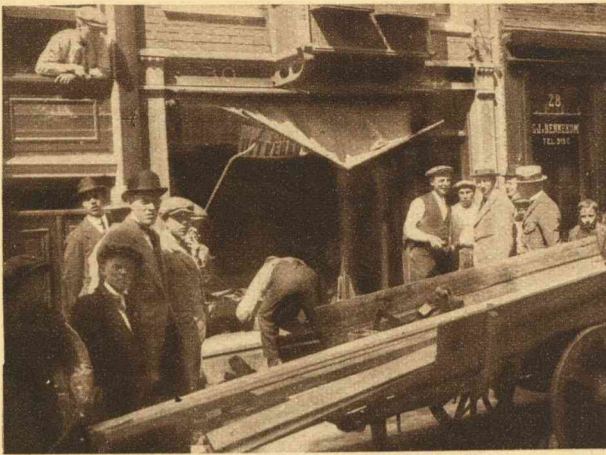
Het leek hem alles een droom. . . . Toen zij vijf minuten later in een met koffers overladen rijtuig zaten, gaf zij hem haar eersten kus. Een oogenblik stopte het rijtuig voor Adrien's huis; hij moest toch zijn „geld” halen, wat linnengoed en kleeren in een handkoffer gooien, de conciërge een paar woorden zeggen. . . dan vooruit, koetsier, naar het station! . . .

Drie maanden lang smachtte Adrien in den ban der mooie Rose Corail; het was geen licht juk. Reeds na twee weken was zowel Rose's dwaasheid als Adrien's geld verdwenen; toen kwamen er dagen van den diepsten tegenzin en ellende. Wat een leven van schulden-maken moest hij leiden, waartoe moest hij zich al niet vernederen, alleen maar om te blijven bij de vrouw, die hem toch bedroog, maar uit wier betoovering hij zich eenvoudig niet kon losmaken!

Eindelijk kwam het tot een breuk. Na een onverkwikkelijke scène had de ongelukkige den moed te vluchten. Gebroken naar lichaam en ziel, voor langen tijd geruïneerd, wierp hij zich in een coupé derde klasse en reisde naar zijn geboorteland. . . .

Een uitroep van smartelijke verrassing ontviel den conciërge, toen zij den vermagerden, slechtgekleeden Adrien weer zag. In 't eerst zei hij niets als een barsch: „Ja, daar ben ik weer!” Plotseling herinnerde hij zich het aardige bloemenmaakster-tje en kon niet nalaten, naar haar te vragen.

„Juffrouw Blanche?” zei de vrouw. „Die is weg, al drie dagen geleden! . . . Het kind was zoo alleen en teerde weg van verveling. Toen heeft een nicht van haar, die abdis van een klooster te Lyon is, haar geschreven naar haar te komen.

Een ernstige aanrijding.

Doordat een vrachtauto een handkar aanreed, werd deze laatste in de etalage van een winkel in de Huidenstraat No. 30 te Amsterdam geduwd. Behalve dat de materiele schade zeer groot was, werden er ook nog vier personen bij dit ongeluk min of meer ernstig gewond.

Zij wordt nu leekzuster. . . . een kind nog bijna. . . . Treurig, nietwaar mijnheer Lefol? . . . Zij had tranen in haar oogen, toen zij afscheid van mij nam. Maar u zult met mij eens zijn, dat voor een alleenstaand meisje, dat fatsoenlijk blijven wil, het klooster per slot van rekening toch het beste is! Zij is nu bezorgd.”

Door den indruk van dit melancholische bericht overweldigd, ging Adrien naar zijn kamer. Toen hij de zoo lang gesloten deur opende, vond hij op den grond een briefje, dat iemand naar binnen geschoven moest hebben. Het behelsde slechts deze weinige woorden: „Drie maanden lang heb ik

„De Joodsche Invalide”.

Maandag 12 Juni had te Amsterdam een collecte plaats ten behoeve van „De Joodsche Invalide”. Op onze foto ziet men de bekende revue-artiste Henriette Davids voor het goede doel collecteeren.

vergeefs op je gewacht. Ik houd zooveel van je. Adieu. Blanche Robin.”

En omdat de jongen ondanks zijn dwalingen een goed hart bezat, deed het hem verschrikkelijk leed, deze onzelfzuchtige liefde versmaad en een goede vrouweziel zoo'n hevige pijn aangedaan te hebben. Misschien zag hij ook wel in den drie dagen voor zijn terugkomst onder de deur geschoven brief een orakelspreuk van het noodlot, dat ons bijna allen dwingt, aan ons geluk voorbij te gaan, zonder er naar te grijpen.

(Vrij naar het Fransch).

De Zoon van den Chef

door HENNY K.

Helder tingelde het belletje uit het privé-kantoor van den directeur in de type-kamer.

De meisjes luisterden. Eenmaal, tweemaal, driemaal!

„Voor jou Nell!”

Vlug tikte Nell Rodenburgh den laatste zin van haar brief af, nam haar bloc-note en potlood op en ging naar het privé-kantoor.

Een kort tikje op de deur, dan klonk de stem van den directeur „Binnen!” en Nell stond in het hooge, rustige vertrek, dat haar zoo lief was, om die rust, die er heerschte en die hare zenuwen, na het ratelen van de vijf schrijfmachines, altijd weldadig aandeed.

Als gewoonlijk ging ze zitten aan het kleine ronde tafeltje, dat naast het donkerbruine, streng eenvoudige bureau stond, gereed om op te nemen. De directeur ordende nog wat papieren en het verwonderde haar, dat hij zoo lang talmde. Dan zei hij: „Juffrouw Rodenburgh, ik heb U iets te zeggen. Ik hoop, dat het U niet al te onverwachts komt.”

Met een ruk werd het donkere hoofd opgeheven.

Toen sprak hij een heelen tijd achter elkaar, maar ze begreep alléén dit ééne: „Ze was ontslagen, ze moest wég van hier!”

Dan hoorde ze zijn laatste woorden: „Het spijt me werkelijk voor U, want Uw werk is uiterst correct en heeft altijd m'n volle tevredenheid weggedragen, maar nu in den laatsten tijd de zaken zoo slecht gaan en het personeel verminderd moet worden, bent U, daar U er het laatste bijgekomen is, het eerst aan de beurt.”

Ze zag er zoo verslagen uit, dat hij er als een soort troost aan toevoegde: „U kunt er echter op rekenen, dat ik U zooveel mogelijk zal helpen met een nieuwe betrekking. U weet, ik heb veel relaties en zal U, wanneer ik daartoe in de gelegenheid ben, ten zeerste aanbevelen. Ook zal ik U een prima getuigschrift medegeven.”

Ze begreep, dat ze nu kon gaan.

Ze had den man vóór haar, ondanks z'n waardeerende woorden, kunnen slaan. Ze wist, waaróm ze ontslagen werd. Waarom zei hij niet eerlijk: „Juffrouw, m'n oudste zoon stelt té veel belang in U en U kunt natuurlijk wel begrijpen, dat ik mijn zoon geen omgang kan laten hebben met een typiste.”

O, ze begreep het volkomen. Natuurlijk, zij was „máár de typiste”, zij kon immers niet omgaan met „heeren”, zooals de directeur zich zijn zoon ongetwijfeld voorstelde.

Toen drong het komische van het geval zich aan haar op en onwillekeurig moest ze glimlachen. Ze herinnerde zich de avonden, dat ze nog laat op kantoor had zitten werken en dat „de zoon van den baas”, zooals de meisjes hem onder elkaar noemden, buiten op haar wachtte. Ze dacht eraan, hoe ze hem telkens, als hij haar naar huis wilde brengen, afgescheept had en hoe ze hem eens, toen hij haar had willen kussen, in 't gezicht geslagen had. Naderhand had ze zich vreeselijk daarover geschaamd, omdat het zoo bijzonder weinig „ladylike” was, maar ze had op dat oogenblik niet zoo gauw een ander verweermiddel gevonden en als bij intuïtie had ze gevoeld, dat woorden of verwijten toch geen invloed hadden op menschen als „de zoon van den chef”.

En nu, nu werd ze ontslagen, omdat de directeur bang was, dat zijn zoon eens werkelijk van haar mocht gaan houden en dat zou toch iets ongehoords zijn.

Al die gedachten waren in een wirrelwarrel door haar hoofd gegaan. Toen zei ze: „'t Is goed mijnheer, ik hoop spoedig iets anders te vinden” en ging met opgeheven hoofd de deur uit.

Toen kwam er een tijd, dat Nell op alle mogelijke advertenties solliciteerde, maar het liep steeds op niets uit. Men vroeg altijd: „Hebt U diploma's?” en die had ze niet. Het was om wanhopig te worden, maar terwille van hare moeder en broertje gaf ze den moed niet op.

Eens, toen ze weer van een vergeefschen tocht huiswaarts keerde, peinsde ze er over, hoe alles had kunnen zijn, als haar vader niet zoo speculatief aangelegd was geweest.

Ze dacht aan het aardige villatje, waar ze vroeger gewoon hadden, aan de zonnige kamer, die toen de hare was geweest, aan den gelukkigen zorgeloozen tijd, toen ze iederen zomer een kleine buitenlandsche reis maakten en speciaal aan dien eenen zomer, toen ze twee weken in 'n kleine Duitsche badplaats geweest waren en waar ze 'n jongen man had leeren kennen, die haar bijzonder sympathiek was geweest. Ze hadden elkaar echter té kort gekend, dan dat uit hunne wederzijdsche sympathie iets meer gegroeid was, maar ze zouden het 't volgend jaar zóo zien te schikken, dat ze beiden weer naar dezelfde badplaats zouden gaan en dan. . . .!

„Het „dan . . . !” was echter nooit gekomen, want den daaropvolgenden winter was haar Vader ernstig ziek geworden. „Longontsteking en pleuris” constateerde de dokter. Er was geen hoop meer. Kort voor z'n sterven bekende

Zie vervolg op pag. 8.

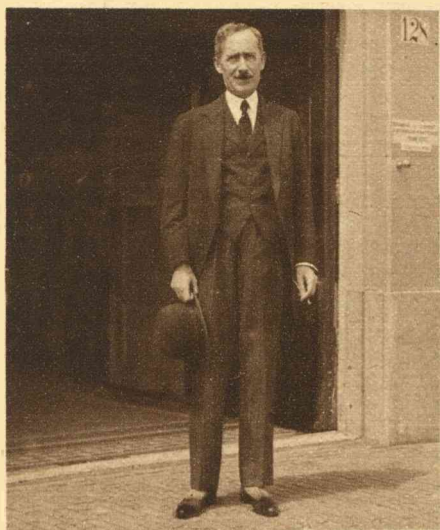

Het huwelijk van koning Alexander van Servië met Prinses Marie van Roemenië.

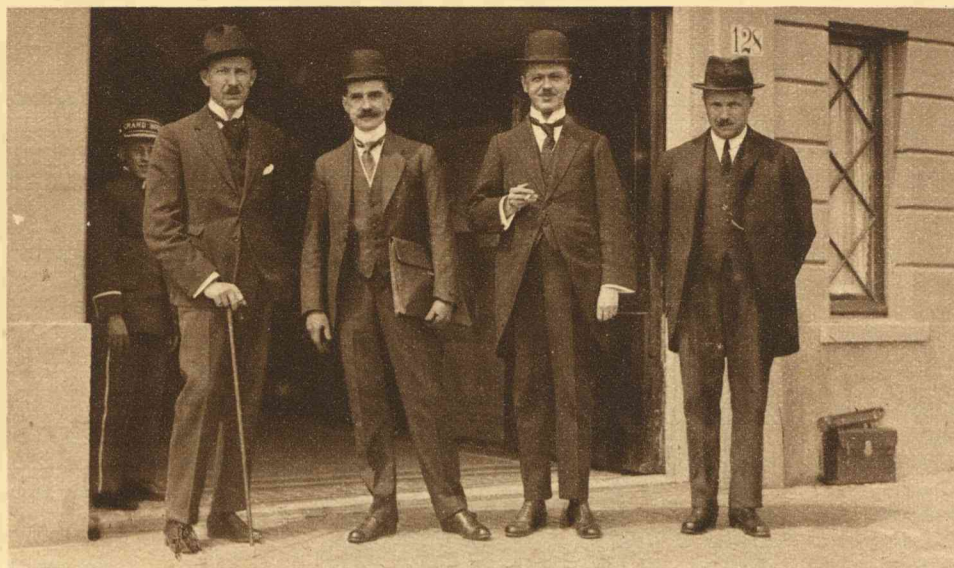
Links: het koninklijk bruidspaar. Rechts: Servische meisjes in haar nationaal costume voor het koninklijk Paleis na de aankomst der Prinses.

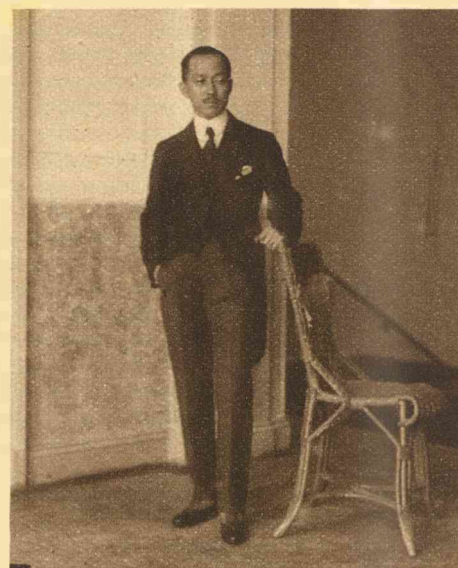
DE CONFERENTIE IN DEN HAAG

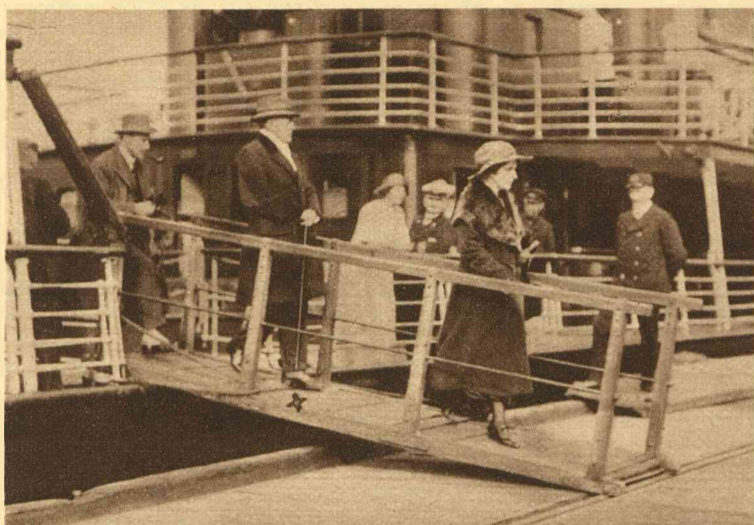
Baron Avezzano,
Italiaansch ambassadeur, leider der delegatie.

De Zwitsersche delegatie.
Gezant Dinichert, afdelingschef van het Ministerie van Buitenlandsche Zaken van het Politieke Bondsdepartement. Technisch Gedelegeerde: prof. Toendary, secretaris.

Naotaka Sato,
ambassadeeraad, leider der Japansche delegatie

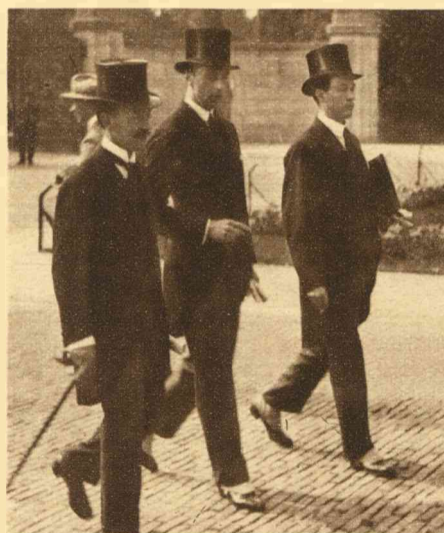
Links :

De aankomst der Engelsche gedelegeerden te Rotterdam.

(x) kap.-lt. ter zee Edward Hilton Young, financieel secretaris van het departement van financiën.

Rechts :

J. D. Gregory Esq. (x), adjunct-secretaris van het ministerie van Buitenlandsche Zaken.

De Oostenrijksche delegatie.
Op den voorgrond F. Calice, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister.

De Deensche delegatie.

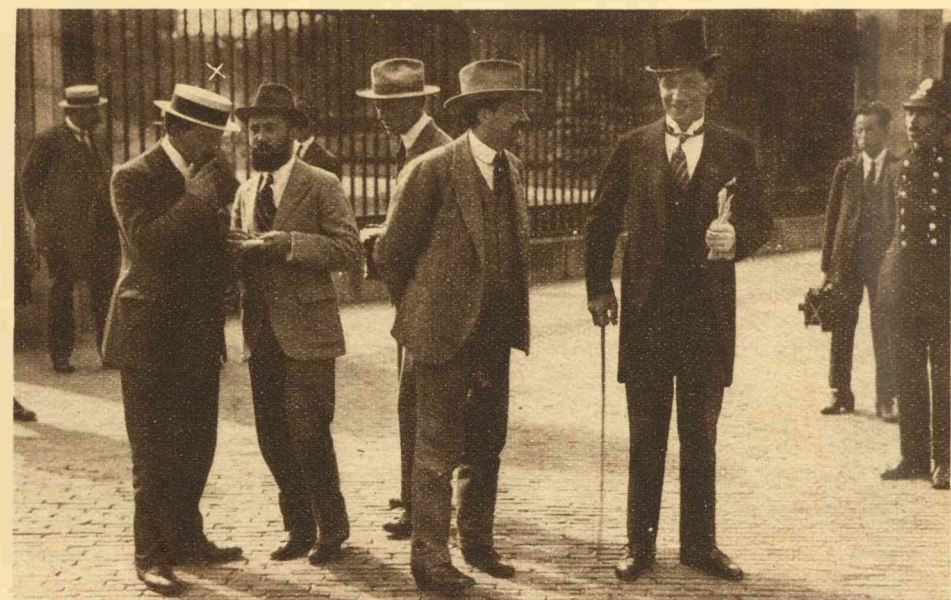
Galopin,
lid der Belgische delegatie, in gesprek met een Nederlandsch journalist.

De vertegenwoordigers van Litauen.

De Journalisten aan het werk.
Eenige Nederlandsche journalisten aan den arbeid in de Ridderzaal. Staande eenige buitenlandsche collega's.

Het incident met de Pers.
M. Louis Vaucher (x) van de Petit Parisien, de journalist die in het Vredespaleis binnendrong en niet dan met veel beleid door minister van Karnebeek uit de zaal verwijderd kon worden.

hij Moeder hoe de zaken stonden. Hij had zwaar gespeculeerd en . . . verloren! Hun kapitaal was tot een miniem bedrag ingekrompen en toen Vader na een ziekte van eenige weken stierf, bleven Moeder, Paul en zij zoo goed als onverzorgd achter.

Toen had Nell's moedige geest de situatie gered. Ze had de handen uit de mouwen gestoken. Ze had steeds een troostend woord gereed gehad voor Moeder, die, niet aan zorgen gewend, zich totaal onbekwaam voelde op de goede manier te handelen. Ze had voor alles gezorgd. Zij was het geweest, die het bovenhuis in Amsterdam gehuurd had, die gemaakt had, dat ze, door den verkoop van de overvullige meubels, weer wat geld in handen hadden. Ze had al haar eigen schatten afgestaan. Dingen, waar ze aan gehecht was, maar die haar als „luxe” voorkwamen, had ze verkocht en tusschen al de drukte van het verhuizen door, had ze gesolliciteerd, want ze begreep wel, dat de eenige kans om vol te houden bestond, in het vinden van een betrekking. En ze was geslaagd. Ze dacht aan den dag, dat ze thuiskwam en zeggen kon: „Moeder, ik heb een betrekking!” O, wat was ze gelukkig geweest. En Moeder had haar flink meisje in de armen gedrukt en gezegd: „O, Nelleke, als ik jòu toch niet had!” Dat was hare grootste belooning geweest.

Och, hoe kort was dat alles nog maar geleden; acht maanden en daar stond ze weer.

Maar Nell had geen tobenden geest. Thuiskomende van den vergeefschen tocht ging ze naar haar kamertje en frischte zich wat op. Ze was niet bepaald ijdel, maar ze was vrouw genoeg om te weten, dat ze een aardig gezichtje had en dat haar donker, golvend haar dit gezichtje héél flatteerend omlijstte. Toen ze echter in den spiegel keek, dacht ze voor het eerst van haar leven: „Was het maar niet zóó, dan had ik nu m'n betrekking niet verloren.”

Enfin, daar was toch niets meer aan te verhelpen. Ze wilde Moeder in geen geval hare teleurstelling laten blijken. Opgevoerd stapte ze de huiskamer binnen.

„Wel kind?”

„Nee hoor Moedertje, het was weer mis, maar maakt U zich maar niet bezorgd, ééns zal ik toch wel slagen!”

„Het spijt me zoo voor je Nell, je doet toch zóó je best,” en tranen drongen in haar Moeders oogen.

Nell beet zich op de lippen. Nu niet zwak worden, dacht ze.

„Kom, kom Moeke, er zijn nog meer betrekkingen op de wereld hoor!” Toen, om hare ontroering niet te laten merken, greep ze de courant. Gretig keken hare oogen de verschillende advertenties na. Dan las ze:

„In een fijne Handschoen- & Lingeriezaak wordt eene beschaafde dame gevraagd. Zij, die moderne talen kunnen spreken, genieten de voorkeur. Bij gebleken geschiktheid hoog salaris”.

„Hoera Moedertje! ziet U wel, dat we den moed niet mogen verliezen? Hier is al weer iets geschikts, daar solliciteer ik naar.”

Ze schoof haar Moeder de courant toe.

„Maar kind, in een winkel! Néé Nell, dat kun je niet meenen!”

„Maar waarom dan niet Moeke? Ik heb er zelf ook even over nagedacht, maar is dat nu eigenlijk zoo'n onbehoorlijke betrekking? Er staat toch „Fijne Handschoen- & Lingeriezaak”? Eh dan, ik spréék moderne talen en Moedertje „Hoog salaris”, lijkt dat niet aanlokkelijk?”

Maar Moeder vond het denkbeeld, dat haar dochter in een „winkel” lastige menschen zou moeten helpen en zoo geheel de rol van ondergeschikte zou moeten spelen, vrééselijk. Haar Nell, die vroeger alles kon krijgen, wat haar hartje begeerde.

Maar Nelly zélf dacht er anders over. Nog dienzelfden middag ging ze er vol moed op uit.

En ze had succes. Ze werd aangenomen.

De chef van de zaak, een uiterst correct man, met véél menschenkennis had direct gezien, met wát voor soort meisje hij hier te doen had. Hij had haar verschillende dingen gevraagd en toen ze merkte, dat hij niet uit nieuwsgierigheid, maar uit werkelijke belangstelling vroeg, had ze hem eerlijk verteld, hoe de zaken stonden en toen bleek het, dat hij haar Vader vroeger gekend had. Zonder meer werd ze aangenomen.

„O, Moeder”, zei ze, toen ze thuiskwam, „denkt U eens, / 150.— salaris in de maand. Is dat niet prachtig? Nog meer dan op kantoor en de chef zei, dat als ik werkelijk presteerde, wat hij van me verwachtte, ik binnenkort op verhooging kon rekenen! En, Moeke, als ik m'n eerste salaris ontvangen heb, krijgt U die leuke blouse, die we laatst samen bij Gerzon gezien hebben en Paul dat boek over machine-riën. Nu, wat zeg U . . . ?”

Maar Moeder zei niets. Ze was té ontroerd om iets te kunnen zeggen. Ze nam Nell's hoofd tusschen beï hare handen en keek haar dochtertje diep in de oogen. En daar las Nell „Liefde”. Dát was, wat Moeder zei.

Sinds 2 maanden was Nell in hare nieuwe betrekking en het, beviel haar best. Er waren nog vier andere meisjes, waarmee ze heel goed kon opschieten, maar ze merkte wel, dat, wat ontwikkeling betrof, zij het van de anderen won. Kwamen er dan ook vreemdelingen, dan was zij de aangewezen persoon om te helpen en ze deed het met zóóveel vriendelijkheid en aangeboren tact, dat de chef al heel gauw merkte hoe 'n aanwinst ze voor de zaak was.

Op 'n zonnigen voorjaarsmorgen kwamen een heer en dame den winkel binnen. Nell stond met haar rug naar de deur maar ze hoorde een der andere meisjes fluisteren, „Juffrouw Rodenburgh, helpt U even, het is de zoon van den chef.”

Nell schrok. „De zoon van den chef?” Waarom moesten chefs altijd zoons hebben? Ze had meer dan genoeg daarvan.

Het was echter te laat om weg te gaan, daar dit te opvallend geweest zou zijn.

Ze keerde zich om en . . . tegenover haar stond de jongen van de buitenlandsche badplaats, de jongen, die haar bóven alle andere bewonderaars sympathiek geweest was. Toen ze solliciteerde en de chef zich voorstelde, had ze op het hooren van zijn naam wél aan hem gedacht, maar ze had het voor te onwaarschijnlijk gehouden, dat hij familie van den chef zou zijn en, al wás dit het geval, zoo had ze het toch voor uitgesloten gehouden, dat ze hem hier zou ontmoeten.

Maar ze beheerschte zich onmiddellijk en hoewel ze hem niet aankeek, vroeg ze beleefd wat hij verlangde.

„Een paar wit-glacé handschoenen voor deze dame alstublieft.” Ze paste verschillende paren aan, maar de dame was lastig uitgevallen en niets was naar haar zin. Dan was de sluiting niet goed, dan het model weer niet. Ten laatste waagde Nell op te merken:

Een eigenaardige hoofdtoel.

Hoe een bruid uit het Zwarte Woud (Duitschland) zich opschikt . . .

„Het spijt me wel Mevrouw, maar we mogen niet alle handschoenen aanpassen, daar het model daar altijd eenigszins onder te lijden heeft. U kunt gerust op onze altijd uitstekend passende modellen vertrouwen en zonder passen Uw keus maken!”

De dame mompelde zoo iets van: „Bespottelijk gewoon, ik ben toch een goede klant”, maar Nell antwoordde:

„Zeker Mevrouw, maar als we U alle handschoenen aanpassen, dan hebben de andere dames daar natuurlijk óók recht op en werkelijk, daar zouden de handschoenen te veel onder te lijden hebben. Ik kan dan ook tot mijn spijt geen uitzondering maken.”

„Natuurlijk Bé, de juffrouw heeft gelijk en als je werkelijk alle handschoenen aan zou willen passen, dan zaten we hier vanavond om 6 uur nóg en ik verzeker je, dat zou me te kras worden!”

De dame lachte liefjes en koos eindelijk een paar uit. Nell herademde, toen het paar den winkel uit was.

„Nou, die is ook niet gemakkelijk uitgevallen zeg!” zei een der meisjes, maar Nell gaf geen antwoord. Ze vroeg zich in stilte af of deze mondaine vrouw enkel een kennis of méér voor hem zou zijn. En toen ze voelde, hoe onstuimig haar hart klopte, lachte ze bitter.

Buiten vinnigde de „mondaine vrouw” tegen haar begeleider: „Stel je voor Ronnie, ze noemde me „Mevrouw”, zie ik er werkelijk zóó oud uit?”

„Natuurlijk niet Bé, maar je hield toch je handschoenen aan je rechterhand, dus kon ze niet zien of je wél of niet een trouwring droeg. En dan moet je bedenken, dat er genoeg meisjes van 24 jaar zijn, die wél getrouwd zijn, dus dat kon ze niet weten!”

„Allemenschen, wat trek je dat schepsel voor!” smaalde Bé. Ze had heel goed den steek in Ronnie's gezegde gehoord, maar, bedenkende dat Ronnie zoo'n „goede partij” was, en ze hem liever niet boos zag worden, begon ze over een ander onderwerp.

Dien avond zei Ronnie's Vader:

„Zeg jongen, ik zag je vanochtend weer met die Bé ter Laet. Ik hoop, dat je me dat meisje niet als aanstaande schoondochter in huis wil brengen?”

„Geen sprake van Papa, maakt U zich daarover maar geen zorgen!”

„Dan is het in orde!”

Ronnie's Vader kon echter onmogelijk weten, dat zijn zoon op dat oogenblik aan een donker meisjeskopje dacht, met een

paar zachte kijkers, die ze dien morgen zoo zorgvuldig verborgen gehouden had en Ronnie zélf kon in de verste verte niet droomen, dat zijn Vader dacht: „Die Nell Rodenburgh, dát zou me een vrouw voor Ronnie lijken!”

Een week daarna herhaalde Ronnie zijn bezoek, maar nu alléén.

Hij liep regelrecht op Nell toe. „Juffrouw Rodenburgh, kijkt U eens, hier breng ik U de handschoenen van de dame, waar ik verleden week mee hier was, terug. Ze zijn aan de zij-kanten totaal afgescheurd en de dame is woedend!”

„Geen wonder,” zei Nell, de glacé-handschoenen bekijkend, „de bewuste dame heeft No. 6½ en wilde beslist 6 hebben. De handschoenen waren dus feitelijk te klein en zijn door 't geforceerd aantrekken gescheurd. Voor zoo iets kunnen wij niet instaan!”

„Ik kan U bewijzen, dat de handschoenen voor iemand met maat 6 passen!” en ze trok den handschoen over haar eigen hand.

„Ziet U?”

Ze hield hem haar hand, waarom, zonder 'n enkelen vouw het glacé spande, voor.

Met een plotselinge beweging vatte hij dat handje in de zijne.

„Néé, néé,” weerde ze af.

Een gloeiende bloes verfde haar gezichtje en haastig trok ze haar hand terug.

Dan boog hij zich naar haar toe. „Nell, hoe kom jij hier?” Ze merkte echter, dat de andere meisjes verwonderd toekijken en ze wilde voor alles praatjes vermijden.

Daarom zei ze: „Ik kan het hier niet zeggen. Als U vanmiddag om 6 uur op het Leidscheplein wilt komen, zal ik U alles uitleggen en dan zult U zélf zien, dat wij geen vrienden meer kunnen zijn.”

„Maar kindje!” Alle kleur week uit z'n gezicht.

Ondanks alles gaf haar dit een duizel-blij gevoel.

„Gaat U nu liever, vanmiddag spreek ik U dan wel!”

Hij ging, en dien middag vertelde Nell hem precies hoe de zaken stonden.

„We kunnen daarom toch wel vrienden blijven Nell?” pleitte hij.

„Nee, Ronald, dat kunnen we niet. Je moet bedenken, dat ik nu heel anders tegenover je sta, als toen we elkaar in Duitschland leerden kennen. Ik ben nu „winkeljuffrouw” begrijp dat goed en je Vader zou nooit toestaan, dat je met de winkeljuffrouw omging, als met een meisje uit jouw stand.”

„Onzin Nell, al ben je nu honderdmaal winkeljuffrouw, dat verandert voor mij de zaak heelemaal niet. Mijn gevoelens voor jou zijn nog precies dezelfde gebleven en ik geloof, dat ik jou ook niet bepaald onverschillig ben, wel?”

Toen smeekte Nell: „O, Ronnie, maak het niet moeilijker voor me, dan het al is. Ik kan deze betrekking niet opgeven, want we hebben het geld, dat ik daarmee verdien, nóódig!”

Voor niets ter wereld wilde hij haar pijn doen en daarom zei hij:

„Goed Nell, als je er zoo op staat, wil ik terwille van jou de zaak voorloopig laten rusten. Van jouw standpunt bekeken, kan ik me begrijpen, dat je je verzet, maar, en z'n stem klonk bijzonder teeder, „Nelly-dear, je moet niet denken, dat je daarom van me af bent!”

„O, Ronnie . . .!” Nell wendde zich af, pijnlijk getroffen door dat gezegde.

Toen pakte hij haar beide handen. „Kom, meisje, de moed er ingehouden hoor, er zal wel een oplossing te vinden zijn, denk ik.”

Zoo namen ze afscheid.

Er verliepen een paar weken en het viel Ronnie's Vader op, dat de jongen zoo stil was.

Ronnie had over de zaak nagedacht en ten slotte was hij besloten z'n Vader te zeggen, dat hij van Nell hield. Hij verwachtte allerlei moeilijkheden, maar hij had Nell lief en hij voelde zich door die liefde sterk genoeg alle moeilijkheden te trotseeren.

Op een avond trad hij zijn Vaders privé-kantoor binnen en zei „Vader, ik heb U iets te zeggen, kan ik U een oogenblik rustig spreken?”

„Maar natuurlijk Ronald, ga zitten!”

De oude heer nam z'n zoon scherp op. Toen, om hem wat op weg te helpen zei hij: „Ronnie, als ik me niet vergis, ben je verliefd.”

En toen vertelde Ronald alles. Hij vertelde, dat, ook al zou z'n Vader er nog zoo tegen zijn, hij van plan was Nell Rodenburgh tot z'n vrouw te maken. Hij vertelde, dat hij al zoo lang van haar hield, vanaf zijn reis naar Duitschland af, dat hij haar niet meer zou willen missen, ook al zou z'n Vader hem op alle mogelijke manieren tegen willen werken! Kalm liet hij Ronnie uitpraten.

Dan stond hij op. Hij ging vlak voor Ronnie staan en zei: „Beste jongen, zoolang Nell Rodenburgh bij mij in de zaak is heb ik al gedacht, die zou ik tot schoondochter willen hebben! Van het eerste oogenblik af heb ik van haar gehouden. Ik ben het volkomen met je eens en ik geef je gráág m'n toestemming!”

Ronnie viel bijna om van vreugde en verbazing tegelijk.

Toen sprong hij op, schudde zijn Vaders handen, klopte hem op den schouder en maakte allerlei bokkesprongen van plezier.

„O, Vader, hoe zal ik het haar nu zeggen?” De oude heer lachte.

„Ja, hoor eens jongen, dat is jouw zaak! Me dunkt, dat is niet het moeilijkste. Of wil ik het voor je doen?”

„Nee, nee, natuurlijk niet, ik zal er wat op bedenken,” en Ronnie ging de kamer uit.

Toen nam de oude heer het portret van Ronnie's Moeder in de handen en fluisterde: „Dat hadt je moeten beleven, Lieske, onze jongen wordt nu gelukkig!” en hij schaamde zich niet voor de tranen, die op het portretglas tikten.

Ronald had er wat op bedacht en den volgenden dag stapte hij ongeveer 'n uur voor sluitingstijd den winkel binnen. Regelrecht stapte hij naar Nell toe.

„Juffrouw, ik wou graag een paar héél fijne handschoenen hebben. Grijs glacé alstublieft. Het moet iets héél bijzonders zijn, want het is voor m'n meisje!”

„Voor Uw . . . ?”

„Ja, juffrouw, voor m'n meisje; ik ben het gelukkigste mensch van de wereld!”

Het was of al het bloed uit haar gezichtje wegvloede, alléén haar oogen leken wonderlijk groot en droevig.

Met een ruk keerde Nell zich om. „God, hoe was het mogelijk, hoe kón hij zóó wreed zijn. . . !” Maar ze mocht niets laten merken, hij zou niet zien, hoe ze leed.

Ze trachtte haar stem de noodige vastheid te geven.

„Welke maat, mijnheer?”

„Zes, juffrouw!”

Toen zocht ze het mooiste en fijnste paar handschoenen uit, dat ze had. Hij moest zien, dat ze niet kleingeestig was en hem maar wat in de handen stopte. — Hij kocht ze en voorzichtig wikkelde zij ze in wit satijnpapier. —

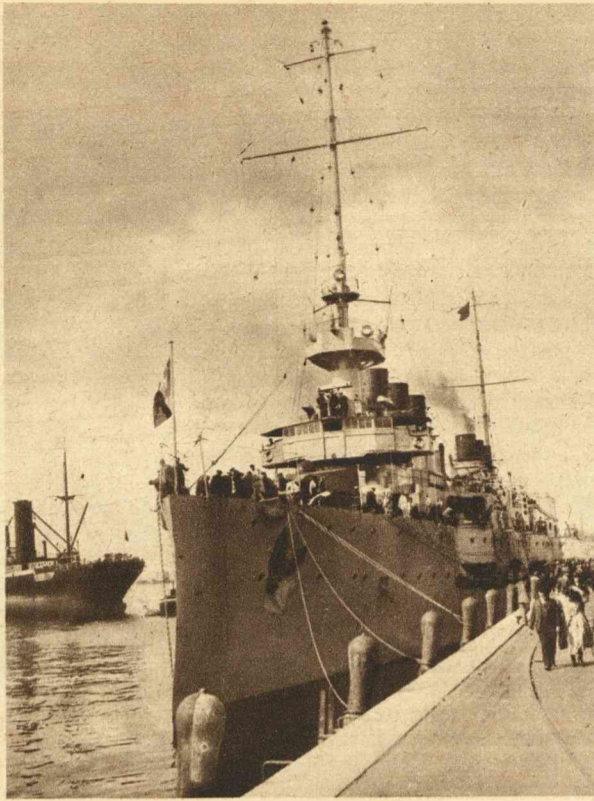
Dan overhandigde ze hem het pakje zonder een woord te zeggen. Ze wist, dat als ze één woord zou spreken, ze haar tranen niet meer zou kunnen tegenhouden. —

En dien avond, op weg naar huis, jammerde het in haar: „O, Ronnie, Ronnie, hoe heb je dat kunnen doen. Hoe is het mogelijk. . . !”

Het was of haar hart binnen in haar stierf. Alles was haar nu onverschillig, alles. —

Zelfs toen Moeder haar bij haar thuiskomst opgewekter en blijder begroette dan anders, lette ze er niet op. —

Boven op haar kamertje rukte ze een stoel bij de tafel

De „Jeanne d'Arc” te Amsterdam.

Verleden week vertoefde de fransche kruiser „Jeanne d'Arc”, die op een oefentocht is, eenige dagen te Amsterdam. Onze fotograaf maakte een kiek van het schip, terwijl het door vooraanstaande Amsterdammers bezocht werd.

en haar hoofd op haar armen bonsend, kwamen eindelijk de lang ingehouden tranen.

Het deed haar goed haar vrééselijk verdriet uit te kunnen snikken.

Ze veroordeelde den jongen, dien ze met heel haar hart liefhad, niet. Ze dacht alleen maar steeds: „Hoe is het mogelijk, hoe kán het waar zijn?” Eindelijk richtte ze zich op en toen . . . als gefascineerd keken haar oogen naar een klein pakje dat op de tafel onder haar armen lag. Het is een droom, dacht ze bij zichzelf. Hoe kan dit pakje, dat ik een paar uur geleden zelf heb ingepakt, hier komen? Maar ondertusschen hadden haar vingers het lila lintje al losgeknoopt. Een kleine donkerroode rozenknop met een smal strookje papier eraan gebonden, lag boven op de handschoenen.

„Aan m'n eigen flink meisje, Ronnie” las ze. Ze las het wel tien maal en eindelijk drong de beteekenis van de woorden tot haar door.

Het leek te wonderlijk, te mooi na haar overstelpend verdriet van zooveen. — Toen uitte ze een langen sidderenden snik. „O, Ronnie, Ronnie, Goddank!”

Een uur later stormde een uitgelaten vroolijke jongen de trap op naar Nell's kamertje. Eerst toen hij Nell's gezichtje zag, begreep hij, wát ze geleden moest hebben. — Hoewel haar oogen hem met een innig gelukkigen blik aankeken, waren de sporen van haar tranen nog niet verdwenen. Toen viel hij op z'n knieën bij haar neer.

„O, Nelleke, m'n eigen lief meisje, vergeef me. Ik ben een stommeling geweest om het je op die manier te zeggen!”

Maar Nell trok hem omhoog.

„Néé, néé Ronnie, dat niet! Het was misschien niet precies de goede manier, maar ik ben nu zoo héél gelukkig en ik heb m'n eigen „dommen jongen” zóó lief en Boy, ik zal wel nooit weer in m'n leven zoo'n héérlijken snellen overgang ondervinden van verdriet naar geluk!”

Toen stond Ronald op, nam z'n meisje in z'n armen en kustte haar.

DE DOOP VAN HET KIND. — NAAR DE SCHILDERIJ VAN JAN STEEN.

Hierboven reproduceeren wij een weinig bekend schilderij van den beroemden oudhollandschen kunstenaar Jan Steen, die vooral om zijn leutige, raak-geschilderde doeken een ieders bewondering wekt. Ook het hierboven weergegeven schilderij is van een onweerstaanbare bekoring; het stelt een feestelijke bijeenkomst voor — waarbij natuurlijk zooals in die dagen de gewoonte was, overvloedig gegeten en gedronken wordt — naar aanleiding van den doop van het jongste kind, dat onbewust van het gedoe om zich heen, rustig glimlachend in zijn wiegje ligt.

Om £ 50.000

De gewichtige dag had stroomen volks naar het simpele dorpje, dat een tiental kilometers van Londen verwijderd lag, gelokt. De hotels waren eivol. Het dorpje, dat anders een beeld van landelijke stilte en eenzaamheid bood, leek thans in een miereennest herschepen. En de uit Londen komende treinen spuwden steeds meer bezoekers uit. Een duizendkoppige menigte had zich hier uit alle oorden van het land verzameld, en de Londenaars vormden hiervan wel het meerendeel. Ieder immers, die zich de weelde veroorloven kon, zich eenige dagen aan het rusteloze leven der wereldstad te ontrukken, had zich hierheen gespoed, de meesten nog met een nasleep van vrienden en bloedverwanten.

Deze algemeene belangstelling gold de door het Luchtvaartministerie uitgeschreven snelheidsvlucht voor vlieg-machines. De bijzondere attractie van dezen internationalen wedstrijd werd evenwel gevormd door het feit, dat de wedstrijd-commissie de mogelijkheid had opengelaten, dat de vliegeniers, die zich voor de snelheidsvlucht hadden laten inschrijven, mochten strijden om een door een millionair beschikbaar gesteld prijs van £ 50.000 voor den vliegenier, die het meest bedreven was in het maken van looping-the-loops, feuilles mortes en dergelijke gevaarlijke kunstgrepen meer. Het zal niemand verwondering baren, dat het publiek zich meer interesseerde voor dezen sensationeelen kamp, dan voor de officieele snelheidsvlucht, waarvan het toech uit den aard der zaak heel weinig zou kunnen zien.

De bladen hadden juist eenige dagen tevoren met grooten ophef verkondigd, dat uit verschillende landen de bekwaamste vliegeniers naar Engeland waren overgestoken, om mee te strijden voor den geweldigen prijs, door een op emotie belusten richard uitgelooft voor den luchtman, die de koenste waagstukken zou durven ondernemen met den stalen vogel.

Reeds den middag, voorafgaande aan den grooten dag, konden de bezoekers een voorproefje krijgen van wat zij den volgenden dag zien zouden. De vliegeniers, die zich opgegeven hadden als mededingers aan den soepelheidswedstrijd, zooals deze in den volksmond genoemd werd, benutten deze vrije uren, om zich te trainen voor de komende match. Aan deze omstandigheden was het toe te schrijven, dat de voor het publiek aanwezige tribunes en paddocks van het reusachtige vliegveld met een belangstellende menigte gevuld waren. Men volgde met een berekenend oog deze vóór-oefeningen, die het voorspel vormden van den gevaarlijken strijd, die hier een dag later gestreden zou worden.

Op de terrassen der hotels werden dien avond besliste meeningen gehoord over den uitslag van den volgenden dag, gebaseerd op de praestaties van dezen middag. Allen waren het er roerend over eens, dat de wedstrijd slechts ging tusschen den Engelschman George Camppell en den Italiaan Veriono. Beiden hadden, naar men vermoedde, vrijwel gelijke kansen. Hun sympathieke landgenoot was in de behandeling van zijn machine ongetwijfeld sierlijker en artistieker, doch de Italiaan daarentegen was driester en deed dingen, die aan waaghalzerij grensden en de toeschouwers soms hadden doen rillen van ontzetting. Uit alles bleek, dat deze alles op haren en snaren zetten zou om gelouwerd uit den strijd te komen en dat hij er zelfs niet voor terugdeinsde om zijn leven als inzet te gebruiken.

In den comfortabelen, voor de vliegeniers gereserveerden casino heerscht een roezemoezige drukte van vliegeniers en genoodigden. Om het tafeltje, waar de beroemde George Camppell met een tweetal vrienden zat, culmineerde zich het rumoer. Iedereen wilde kennis maken met den kundigen vliegenier, wiens sierlijke luchtrevoluties men dezen middag had kunnen bewonderen. Camppell, wiens slanke gespierde figuur den getrainden sportman kenmerkte, begon deze opdringerige adoratie blijkbaar geducht te vervelen, want hij gaf zijn beiden vrienden een wenk om met hem te vertrekken.

— Die Verioni kan mij morgen leelijk dwars zitten —, bepeinsde Camppell, toen de drie vrienden zich hadden teruggetrokken in een hotelkamer en zij, weggedoken in een gezelligen clubfauteuil, de kansen van den volgenden dag bespraken.

De jonge arts Strangley, de speciale vriend van den Engelschen vliegenier, die dezen avond ongewoon stil was geweest, trok een misnoegd gezicht:

— Ik kan niet zeggen, dat die vent mij bijzonder aanstaat — mompelde hij. — Ik heb hem slechts even gesproken, maar hij maakte een zeer onaangename indruk op mij. Menschen met zulke rusteloze, valsche oogen als hij heeft, kan ik niet vertrouwen. Overigens geloof ik, dat hij je de overwinning niet cadeau zal geven. Je zult hard moeten vechten voor de 50.000 pond!

— Als ik dat prijsje gewonnen had, zou ik de vliegerij er aan kunnen geven — overwoog Camppell in een melancholieke bui en hij dacht aan de zonnige toekomst, die hij dan zou kunnen hebben met zijn lieve verloofde Edith als vrouw.

— Voor jou zou het zeker een uitkomst zijn — lachte Strangley plagend — want als jij moet wachten met trouwen tot je genoeg bijeengespaard hebt om een eigen home op te zetten, dan zal je Edith nog een respectabel jaartje geduld moeten hebben, want je hebt evenveel begrip van sparen als een olifant van latijn leeren. —

Campbell loosde een diepen zucht en keek met komische wanhoop zijn vrienden aan:

— Als altijd heb je barbaarsch veel gelijk, Strangley, en als mij niet een buitenkansje in den schoot valt, zal ik, vrees ik, wel voor goed afstand moeten doen van den verheffenden invloed des huwelijks. Maar laten we eerst afwachten wat

morgen gebeurt! — en de vliegenier trok hierbij zulk een grimmig gezicht, dat zijn Italiaansche concurrent, wanneer hij aanwezig geweest was, hieruit de leering had kunnen trekken, dat hij den volgenden dag een geduchten partner zou hebben.

Laat in den avond verlieten de vrienden Camppell. Terwijl zij naar hun hotel wandelden, onthulde Strangley zijn metgezel de gevoelens, die hem den ganschen avond zoo down en afgetrokken hadden doen zijn.

— Ik kan er niets aan doen — zei hij met onmiskenbare ongerustheid in zijn stem — maar ik heb een onbestemd voor-gevoel, dat de dag van morgen niet zonder ongelukken zal afloopen. Het is natuurlijk krankzinnig, om je door zulke ongemotiveerde angst-ideeën te laten intimideeren.

De ingenieur Bacon keek den dokter hoofdschuddend aan.

— Ik geloof, dat je den laatsten tijd een beetje in de war bent, amice — merkte hij bezorgd op. — Je moest wat minder liefhebber in de occulte wetenschappen en wat meer lichaamsbeweging nemen, dan zul je wel minder last hebben van die dwaze voorgevoelens. —

Strangley bleek echter niet te overtuigen. Hij maakte een onrustigen, door zonderlinge nachtmerries geplaagden, nacht door. In de niet te definiëren fase, die ligt tusschen waken en slapen, overviel hem een vreemde droom, die hem de rest van den nacht nog rillingen over het lichaam joeg. Hij wist, dat hij als medicus aan het in dien droom geziene geen waarde mocht hechten, omdat het een logisch uitvloeisel was van zijn getob gedurende de avonduren over zijn sombere voorgevoelens met betrekking tot het emotioneele gebeuren van den volgenden dag, den strijd tusschen zijn vriend Camppell en den Italiaan Verioni om den grooten prijs. De professoren hadden hem de theorie geleerd, dat de droom een natuurlijke reflex is van wat de geest gedurende den dag heeft bezig gehouden en het was slechts korten tijd geleden, dat hij die theorie had losgelaten als een gevolg van zijn theosophische studiën en die der occulte wetenschappen. Vermelde de geschiedenis der oude, mystieke godsdiensten niet, dat in tal van gevallen het droombeeld voor een zuiver besnaarde ziel de weerkantsing geweest was van een gebeurtenis, die gelijktijdig plaats vond of in directe toekomst geschiedde?

Bacon werd den volgenden morgen uit een rustigen slaap opgeschrikt door een luid gebons op de deur van zijn hotelkamer. Kribbig om dat vroegtijdig lawaai, ontsloot hij de deur om tot zijn verbazing Strangley met doodsbleek gelaat te zien binnenstormen.

— Man, wat bezielt jou? — riep Bacon onthutst.

De dokter deed erg nerveus.

— Je zult me wel uitlachen — zei hij op gejaagden toon — maar ik kan niet langer alleen met die angst rondlopen. En hij vertelde van zijn vreemden droom.

Bacon, die bij het begin van het ongewone verhaal een oogenblik de impulsie kreeg om te gaan twijfelen aan het verstand van zijn vriend, luisterde allengs met meer aandacht toe. In zijn oogen kwam ten slotte een zeer ernstige uitdrukking. Nadat zijn vriend had uitgesproken en hem vragend aankeek, zei hij met een onrustige trilling in zijn stem: — We zullen direct naar het vliegveld gaan om ons te overtuigen.

— Zouden we Camppell eerst niet waarschuwen? — vroeg de dokter.

Bacon maakte een afwerend gebaar:

— Hij zou ons ongetwijfeld hartelijk uitlachen en ik vind mezelf eigenlijk ook dwaas om een oogenblik waarde te schenken aan je bespottelijken droom.

In den vroegen ochtendstond, toen er slechts een enkele bewaker rondwief over de verlaten vlakte van het immense vliegveld, brachten de twee vrienden geruimen tijd door in de hangars, waar de vliegtuigen opgeborgen waren. Daarna verlieten zij ijlings het vliegveld, onthutst en bewogen en in hun oogen streden satanische woede en diepe verontwaardiging om den voorrang.

— Wij zullen de tentoonstellings-commissie op de hoogte moeten brengen met die afschuwelijke ontdekking. Zij moet dan maar beoordeelen wat in dit bijzondere geval gebeuren moet — stelde Bacon voor en Strangley knikte toestemmend.

Bacon keek op zijn horloge. — Als we vlug zijn, treffen we de commissie misschien nog aan het ontbijt. Het is nu negen uur, we hebben dus nog een zee van tijd, om dien misdadigen Italiaan voor zijn misselijke daad te doen boeten, — vervolgde Bacon, die gloeide van boosheid.

Zij arriveerden een half uur later in het dorp om tot hun onbeschrijflijke teleurstelling te ondervinden, dat de leden der commissie reeds ontbeten hadden en het dorp ingegaan waren.

Een kostbaar uur ging verloren, voordat de commissie-leden bijeengezocht waren. Toen zette de ingenieur Bacon, die uit den aard der zaak beter dan Strangley bekend was met de subtiele techniek van de vliegtuigmotoren, voor de commissie uiteen welk verschrikkelijk feit zij zoeven in de hangars van het vliegveld ontdekt hadden. Dat was de ontzettende, haast ongelooftelijke realiteit van den mysterieuzen droom van den dokter. Tijdens hun bezoek aan het vliegveld hadden de ingenieur en de arts beiden gezien, dat Verioni, die woeste Italiaansche vliegenier, op geraffineerde wijze den motor van de vlieg-machine van zijn voornaamsten mededinger Camppell zoodanig onklaar gemaakt had, dat deze weliswaar zonder hapering opstijgen zou, doch bij iedere gecompliceerde manipulatie, als het maken van een looping-the-loop, defect worden zou en onherroepelijk naar beneden storten moest. De bedoeling van deze misdadige handeling was duidelijk genoeg.

Zij waarborgde immers den Italiaan een zekere zegepraal met den daaraan verbonden hoogen prijs, want Camppell, de eenige, die minstens genomen een gelijke kans had, zou door een noodlottig toeval — het defect raken van de machine — zoo hij al ontkwam aan een smartelijken dood, toch in ieder

geval door het ongeluk niet in staat zijn verder mede te dingen!

De leden der commissie verbleekten toen zij deze fatale tijding hoorden. Zij vroegen den beiden mannen, die den Italiaan van zulk een afschuwelijk misdrijf beschuldigden, nog eens nadrukkelijk, of zij wel goed gezien hadden. Doch op hun verklaring, dat zij bereid waren hun aanklacht met een eed te staven, was er geen twijfel meer mogelijk. Allen waren het er roerend over eens, dat Verioni een strenge straf verdiende. Het feit echter, dat een openbare onthulling van de verradelijke poging van den Italiaan niet alleen de persoon van den misdadiger, maar ook den wedstrijd zelf over het geheele land in discredit brengen zou, deed de commissie besluiten niet onmiddellijk de politie in de zaak te mengen, doch bijzondere maatregelen te nemen, waardoor enerzijds Verioni gestraft worden zou, en anderzijds de wedstrijd, dan zonder mededinging van den Italiaan, doorgang zou kunnen hebben.

Deze maatregelen bestonden hierin, dat de commissie de regeling van de opzienbarende soepelheidsvlucht zoodanig veranderen zou, dat eerst Camppell en daarna Verioni aan de beurt komen zou. Men zou dan tevoren de machines verwisselen, zoodat de Engelschman, zoogenaamd door een vergissing, de vlieg-machine van den Italiaan ingerbuik genomen zou hebben. En Verioni moest dan tot zijn onbeschrijflijke verbazing constateeren, dat op een raadselachtige wijze zijn booze toelag mislukt was. Ten slotte sprak men af om den Italiaan, op het moment dat hij zou opstijgen de mededeeling te brengen, dat er een vergissing had plaats gevonden en dat hij dan maar genoegen nemen moest met het vliegtuig van Camppell. Men verwachtte, dat Verioni na een minuut van doodsangst iets zou voorwenden om van de vlucht af te zien. De commissie kon hem dan later nog onder vier oogen onder handen nemen en hem gelasten onmiddellijk het land te verlaten.

Bacon en Strangley namen genoegen met deze voorbereidingen al hadden zij liever gezien, dat de Italiaan onmiddellijk gearresteerd werd. Daar zij echter bij nader inzien begrepen, dat de onthulling van het schandaal een wereld van narigheid ten gevolge hebben zou, stemden zij toe in het plan van de commissie.

Met deze langdurige besprekingen was er zooveel tijd heengegaan, dat slechts nog eenige uren restten voor de strijd beginnen zou. Men besloot dan ook terstond Camppell in kennis te stellen met het gebeurde en de voorgenomen verwisseling der vliegtuigen. Een bediende van het hotel werd uitgezonden om den vliegenier te halen. Weinig vermoedde men op dit oogenblik, dat 'n onvoorzien voorval de zoo handig in elkaar gezette plannen in duigen deed vallen.

Een geest van ontzetting maakte zich van de aanwezigen meester, toen een kwartier nadat hij was uitgezonden de bediende terugkwam met de verbijsterende boodschap, dat Camppell reeds naar het vliegveld vertrokken was om zich nog wat voor den middag te oefenen.

— Wij zijn te laat! — gilde Strangley en hij vertolkte hiermede het rampzalige vermoeden dat ook de anderen koesterden.

Op hetzelfde moment rinkelde de telefoon. Een zwart voorgevoel verlamde een moment de commissieleden en de vrienden van Camppell. Bacon was de eerste, die zich herstelde en de telefoonhaak opnam:

— Het vliegveld? Ja, u spreekt met de commissie. Wat is er? — kwam er gejaagd uit.

De overigen zagen, dat Bacon bij de mededeeling, die van het vliegveld gedaan werd, vaalbleek werd.

Toen het gesprek geëindigd was keek men den ingenieur met onuitsprekelijke angst in de oogen aan. Deze knikte, aan een geweldige ontoeroering ten prooi:

— Er moet een verschrikkelijke ramp gebeurd zijn. Een vliegtuig neergestort en een doode! We moeten onmiddellijk gaan!

In pijlsnelle vaart bracht een auto hen naar het vliegveld. Uit de verte zagen zij reeds een dichte groep menschen om een wrak van een vliegtuig staan.

Bij hun komst weken de omstanders eerbiedig op zij. Zij meenden het slachtoffer van een zinsbegoocheling te zijn, toen zij eensklaps Camppell voor zich zagen staan. Van ontoeroering kon deze nauwelijks spreken. Met moeite kon hij slechts de woorden eruit brengen:

— Zooveen is Verioni met zijn machine naar beneden getuimd. De arme kerel is dood.

Bacon en Strangley ijlen naar de hangars, waar zij zagen wat zij reeds vermoed hadden. Alles werd hun echter duidelijk, toen Camppell, die hen gevolgd was, naar de hangars, plotseling verbaasd uitriep: God, hij heeft mijn machine gebruikt! Hij is bepaald in de war geraakt, want een uur voor hij opsteeg hebben de monteurs de machines verplaatst omdat er nog een vliegtuig bijkwam voor een nieuwen mededinger. En ze hebben vergeten het hem te vertellen.

— Daaraan heb jij je leven te danken! — zei Strangley met trillende stem, maar hij verried zijn vriend niet, dat de Italiaan hem dien tragischen dood had toegedacht.

— Verioni is genoeg gestraft — dacht hij — en daarom is het onnoodig hem tot in zijn graf met onze wraak te vervolgen.

R. W. LAMMERS.

Al draecht den aep een gouden ringh,
Soo is het doch een leelick dingh.

Al is de leugen wonder-snel,
De waarheyt achter-haelt se wel.

Al leyt de waarheid in het graf,
Al wat haer druckt dat moet er af.

VAN HEINDE EN VERRE

Een openlucht-meeting des S. D. A. P. te Leiden.

Woensdagavond 14 Juni hield de afdeling Leiden der S. D. A. P. een openlucht-meeting op „Den Burcht” te Leiden, waarbij de zangvereniging „De Stem des Volks” haar medewerking verleende. Onze foto geeft een idee der belangstelling welke er voor deze bijeenkomst was.

Een inbeslaggenomen Ezel.

De politie te Leiden heeft een dezer dagen een „ezel” in beslag genomen, waarmede door hen, die tegen stemmen ageeren, in de Sleutelstad reclame gereden werd.

Links:

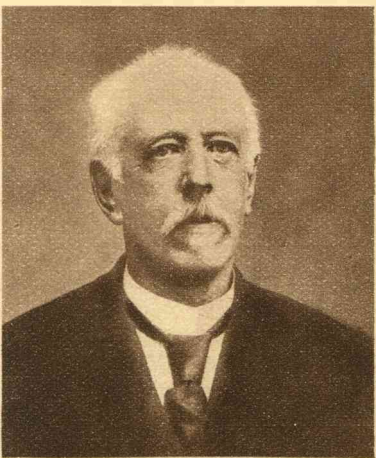
Internationaal Schuttersfeest.

Door de Kon. Schutterij St. Antonius te Lutterade is de vorige week een groot internationaal schuttersfeest gehouden, waaraan door een groot aantal zusterverenigingen, waaronder twee duitsche, is deelgenomen. In het midden zitten de koning en koningin van St. Antonius.

Rechts:

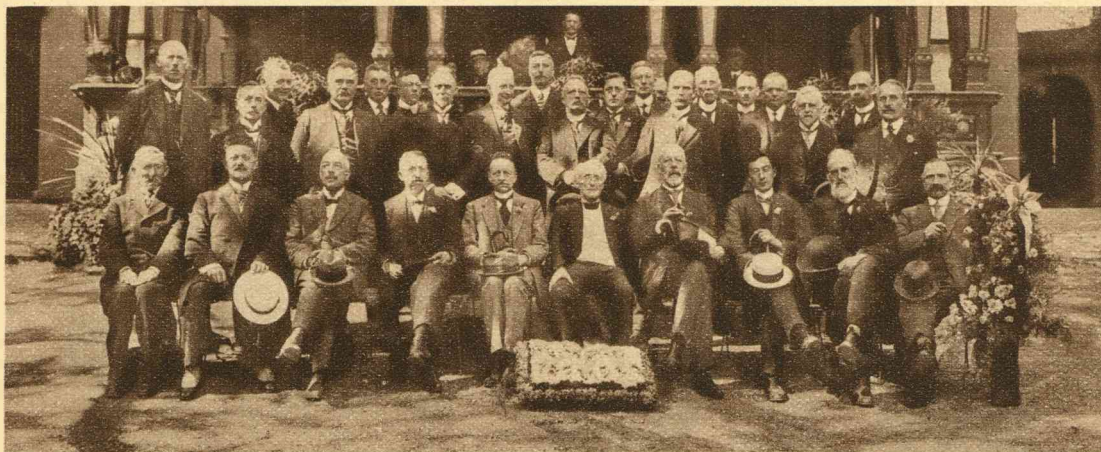
Een boerensbruiloft uit de 19e eeuw.

Ter gelegenheid van de landbouwtentoonstelling te Opmeer (N. H.) is op initiatief van Dr. van Balen Blanken een boerensbruiloft uit de 19e eeuw georganiseerd. Onze foto geeft de deelnemers aan den disch vereenigd.

Mr. H. van Helema †.

Te Heerenveen is in den ouderdom van 75 jaar overleden Mr. H. van Helema, eerevoorzitter van den Ned. Schaatsenrijdersbond. Mr. Helema was een der oprichters van den bond en stond bijna veertig jaar aan het hoofd ervan.

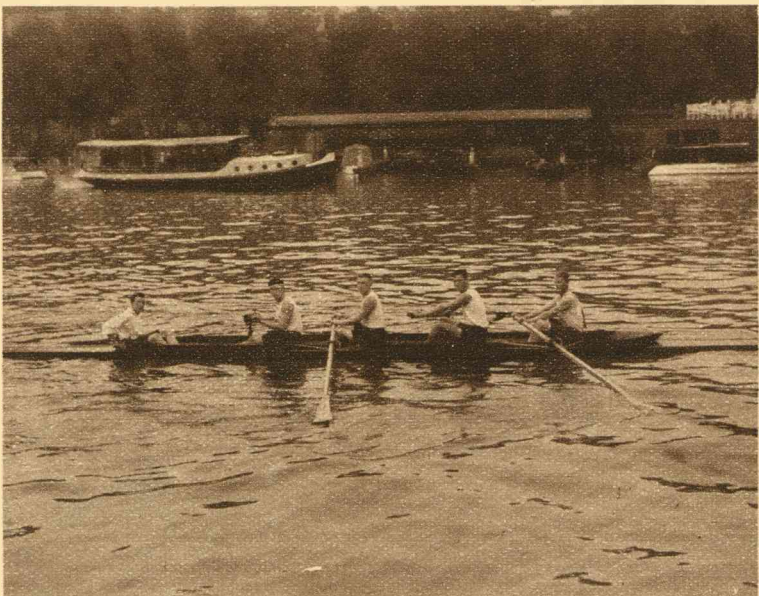
De Ned. Evangelische Vereeniging.

Te Leeuwarden had de vorige week de 50ste jaarvergadering plaats van de Nederlandsche Evangelische Vereeniging. In het midden zittend de voorzitter, Ds. K. H. Drijber uit Zutphen.

J. L. van Weeren.

Verleden week herdacht de heer J. L. van Weeren te Leiden den dag waarop hij vóór 45 jaar in dienst trad bij de fa. J. C. Zaalberg en Zn. aldaar.

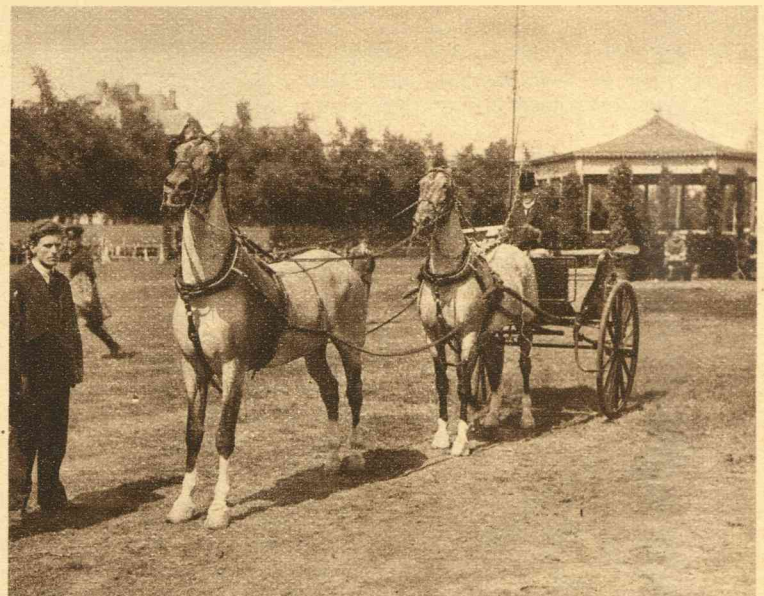

De Roelwedstrijden van de „Koninklijke”.

De „Njord”-ploeg uit Leiden, die in ’t nummer vierriemsgieken tweede klas de overwinning behaalde en zoo welwillend was voor onzen fotograaf te poseeren.

Huldiging Pol de Mont.

15 April l.l. werd Pol de Mont, de groote Vlaamsche letterkundige en dichter, die ook hier te lande veel vrienden en bewonderaars telt, 65 jaar. In verband hiermede heeft zich een comité gevormd, dat voornemens is dezen grooten kunstenaar op 2 Juli a. s. te Antwerpen te huldigen. O. a. zal er een fonds gesticht worden waarvan de opbrengst zal aangewend worden tot het geven van een prijs aan den schrijver van een litterair werk. Tevens wordt de gelegenheid geboden tot inschrijving op een nieuwen dichtbundel van de Mont. Teneinde het welslagen der huldiging te verzekeren, zijn er op uitgebreide schaal circulaires verspreid. Wie onverhoopt geen circulaire mocht hebben ontvangen, kan deze alsnog aanvragen bij A. W. Sijthoff's Uitg. Mij. te Leiden bij wie men tevens de aan de circulaire toegevoegde intekenkaart voor deelname en inschrijving op de jubileum-bundel kan toezenden.

Het concours hippique te Amsterdam.

De heer E. A. Lehmann die Zondag l.l. den eersten prijs behaalde met „Kloris” en „Roosje” in het concours voor tandems.

VOOR ONZE HUISMOEDERS

Nuttige Wenken.

Bronzen voorwerpen kunnen goed gereinigd worden met cichorei. Deze wordt met wat water vermengd en er met een klein kwastje opgesmeerd. Dan borstelt men ze goed af, spoelt ze met koud water en laat ze drogen. Weener kalk is er ook een goed reinigingsmiddel voor, evenzoo een brij van rauwe, geraspte aardappelen, die men op het brons smeert en laat opdrogen. Dan borstelt men het voorwerp af en wrijft het uit met een in spiritus gedoopten lap.

Houten borden, die krom getrokken zijn, kan men weer vlak maken door ze met een mengsel van twee deelen Methylalcohol en één deel glycerine te bestrijken. Men moet er het mengsel dun met een kwastje opsmeren. Telkens als het droog is, moet men die bewerking herhalen, tot de plank geheel recht is.

Houten lepels en stampers, die een leelijke kleur hebben gekregen door de vruchten, waarvoor men ze gebruikt heeft, kan men niet meer schoonmaken met water en zeep. Om ze grondig te reinigen moet men ze tien of vijftien minuten koken in chloorwater, dan flink afboenen en eenige uren in koud water leggen, dat men dikwijls ververscht.

De door houtworm in meubels veroorzaakte gaatjes bestrijkt men van binnen flink met een penseeltje met petroleum en herhale dit telkens. Wanneer men bemerkt, dat de houtworm verdreven is, dat vult men de gaatjes met was in de kleur van 't hout. Men kan ook de gaatjes met 'n penseel met benzine bestrijken. Ook in muizengaten gestopt, doet een lapje gedrenkt in benzine, goede diensten.

Om inkt voor schimmel te bewaren, doet men eenige druppels creosoot op één liter inkt.

Koffie- en theepotten van steen hebben dikwijls van binnen een bruinen aanslag, die moeilijk oplost. Men druppelt er een paar druppels zoutzuur in, doet er wat hagel, kleine steentjes of fijngehaakte eierschalen bij en schudt ze goed. De aanslag wordt dan opgelost. Men moet niet vergeten, de voorwerpen zorgvuldig weder uit te spoelen.

Kopergroen kan men gemakkelijk met sterken azijn verwijderen.

Fijn schoenwerk houdt men zacht en glanzend door het dagelijks met eiwit of vaseline in te wrijven. Wat in de eierschalen achterblijft, is daarvoor uitstekend te gebruiken.

De nieuwste Mode.

Hierboven reproduceeren wij voor onze lezeressen een fraai wandelcostuum, dat onze fotograaf een dezer dagen bij Maison de Vries te A'dam mocht kiekken.

Om bouillon of soep goed te houden neme men de volgende voorschriften in acht:

Nadat de soep gereed is, zet men haar dadelijk op een koude plaats;

Men vermene haar nooit met soep van den vorigen dag; Men laat de soep 's morgens en 's avonds koken, het deksel er af houden en direct weer op een koude plaats zetten:

Wollen kleedingstukken moet men, als ze gewassen zijn in doeken drogen en niet ophangen, daar zij anders uitrekken.

Recepten.

WEENER TAART.

Benoodigd: 250 gram bloem; 250 gram boter; 180 gram poeder- of basterdsuiker; drie eidooiers; iets geraspte citroenschil; waterglazuur; gekonfijte vruchten.

Bereiding: De bloem zeven, vermengen met de suiker, de boter, de eidooiers en citroenschil en de massa vlug kneden tot een samenhangend geheel; dit verdeelen in twee, liefst drie stukken; elk dezer met de deegrol eenmaal uitrollen, ronde vormen van ½ cM. dikte er uit steken en deze op een beboterd bakblik of in een beboterden springvorm in 'n matig warmen oven gaar en lichtbruin bakken (ongeveer een half uur). Tusschen de taartlagen de een of andere jam uitstrijken, den bovenkant garneren met kookglazuur en gekonfijte vruchten.

AMERIKAANSCH GEBAKKEN SPINAZIE.

Benoodigd: 1 K.G. spinazie; 3 eieren; 4 eetlepels kruim van wittebrood; ½ theelepel gemberpoeder; 1 eetlepel suiker; geraspte citroenschil; 75 gram krenten; frituurvet.

Bereiding: De spinazie gaar koken, met koud water overspoelen, op een vergiet uitdrukken en laten uitlekken. De krenten gaar koken; de fijngehakte spinazie vermengen met de eieren, het gemberpoeder, de suiker, het kruim van wittebrood en de krenten en er een goed samenhangende massa van kneden. Hiervan ronde of ovale balletjes vormen, deze in eiwit en paneermeel wikkelen en in heet frituurvet bakken.

GEVULDE KOMKOMMERSCHIJVEN.

Benoodigd: 3 groote komkommers, 300 gram kalfsgehakt, geurig aangemaakt; ½ d.L. bouillon of water; 30 gram boter; wat paneermeel; sago; gehakte peterselie.

Bereiding: De komkommers schillen, de uiteinden eraf snijden en de komkommers verdeelen in schijven van ongeveer 5 cM. lengte. Deze wasschen en drie minuten in kokend water met zout dompelen en laten koken. De komkommerschijven uit het water nemen en laten uitlekken; het zaad eruit nemen en ze vullen met het geurig aangemaakte gehakt, dat er een weinig boven uit mag steken. De boter in een vuurvast schotel uitsmelten, den bouillon of het water toevoegen, de komkommerschijven er naast elkaar in plaatsen, het gehakt bedekken met een weinig paneermeel en het gerecht in den oven, onder af en toe bedruipen, gaar stoven (drie kwartier à een uur). Het vocht binden met een weinig in water aangemaakte sago; het gehakt met fijngehakte peterselie omkransen.

VOOR DE JEUGD

DE ZWARTE ELFEN.

III. (Slot).

Het meest bedroefd was echter ridder Sigward, want hij wist dat hij de schuld van het ongeluk was, omdat hij 't kristal aan de zwarte elfen verkocht had. Hij zat nu dagelijks bij

zijn vrouw om haar te troosten en liet verschillende doktoren komen, maar geen der geleerden kon haar helpen en men gewende er aan, de blindheid van de gravin als ongeneeslijk te beschouwen. Zoo verviel de ridder ook weer in zijn oude gewoonte, hij liet zijn vrouw alleen en bracht zijn tijd met zijn vrienden door.

Op zekeren dag dat Sigward weer met zijn vrienden aan het spelen was, trad Raghilda de zaal binnen en zette zich bij den haard neer. Een der gasten van den ridder wilde een ruwe grap met haar uithalen en een stukje vuur uit den haard nemende, legde hij dit op haar schoot. De lichte stof van Raghilda's kleed vatte vuur en nog voor de baldadige gast weer had plaats genomen, klingelde een groote vlam omhoog.

„Kijk eens wat een mooi vuurwerk!” riep de dronken brandstichter uit.

Doch dat was te veel voor ridder Sigward. Woedend stond hij op en riep: „Er uit, bandieten! Voort, met jullie allen!” En hij slingerde zijn spitsbroeders dobbelsteenen, beker en kaarten in het gezicht.

„Ha, hij wil ons weggagen, omdat hij te veel verloren heeft!” schimpten de dobbelaars door elkaar.

Ridder Sigward was nu geheel nuchter geworden, vol verachting keek hij de schreeuwers aan, greep toen de goudbeurs en wierp hen die voor de voeten.

„Daar heb je goud, schavuiten!” riep hij.

Doch inplaats dat er goudstukken uit de beurs vielen, werd deze een levend kluiwen, waarvan

Woedend stond hij op en riep: „Er uit, bandieten! Voort, met jullie allen!”

zich tal van draden loswikkelden, en die draden werden slangen, die naar de dronkaards toekropen. Vloekend en schreeuwend vluchtten zij hals over kop de zaal uit, achtervolgd door de sissende slangen.

Sigward keek verbaasd naar deze zonderlinge jacht, maar nog verbaasder was hij, toen hij zich omkerende zijn vrouw zag staan, die nu niet met glansloze oogen maar met oogen die schitterden van geluk hem aankeek.

„De sluier is afgevallen!” riep ze. „Ik kan weer zien!”

Ja nu zag ook Sigward den sluier; zij wierp hem in de lucht, waar hij uiteenwoei als een spinneweb.

Ontroerd sloot Sigward zijn vrouw in de armen en mompelde: „Vergeef mij!” Maar zij nam hem bij de hand, ging met hem het kasteel uit naar het bosch. Zij zag duidelijk den weg, dien zij gaart moest en was weldra bij de plaats, waar de kostbare steen begraven lag.

„Wees voorzichtig,” zei Sigward. „De zwarte elfen zullen u weer blind maken!”

Maar Raghilda schudde het hoofd. „Neen”, zei ze, „je hebt hun de beurs teruggegeven, de steen is dus weer van ons.”

Zij groeven den steen op en legden hem weer op de oude plaats tusschen de eiken op het slotplein en onmiddellijk spoot de waterstraal weer uit den grond, en het land werd weer vruchtbaar en schoon als voorheen. Sigward keek vol ontzag naar het wonder dat zich voor zijn oogen ontplooid. Hij had nooit in zijn leven zoo iets schoons gezien, zei hij.

„En toch is het nog niet zoo heel lang geleden, dat onze lusthof even schoon bloeide als nu,” antwoordde Raghilda. „Gij moet er nooit naar omgezien hebben, of hadden de zwarte elfen ook uw oogen verbonden zonder dat ge het bemerkte?”

Ridder Sigward vatte zijn vrouw bij den arm en keek haar aan alsof hem opeens alles duidelijk geworden was.

„Ja, waarlijk,” riep hij uit. „Ik geloof het, ja, ik geloof het!”

Van nu af aan begon hij een ander leven; hij legde zich toe op het beheeren van zijn goederen en van drinkebroers of zwarte elfen moest hij niets meer hebben.

Prijzraadsel XXVIII.

De letters rondom het plaatje vormen in goede volgorde den naam van de hoofdstad van een land. Oplossingen worden ingewacht tot 29 Juli a.a.

De oplossing van Prijzraadsel XXVII staat hiernevens. De prijzen vielen ten deel aan *Theresia van Beek* te Leiden en *Truus de Wit* te Rotterdam.

Oms Babelhoekje.

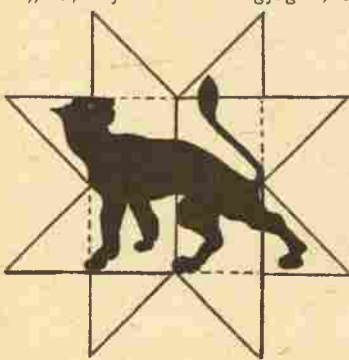
Joh. Vlietstra. — Wel, sapperloot! Lees je „Panorama” al vier jaar en nog nooit meegedaan. Je zorgt nu maar dat je niet meer op het appel ontbreekt!

Hans Helleman. — Ja, ik heb je een heelen tijd gemist, evenals je zus Greta. Heeft die het nog zoo druk met haar dikken broer? Ik geloof graag dat het een heele baas geworden is. Wacht echter maar niet te vergeefs op mij, Vlaardingen zal ik, naar ik meen, wel nimmer aanschouwen.

Adrie van den Ouden-Aoven. — Je kleine broertjes behoefden heusch niet bang te zijn, want een tigger die zoo in stukken is gehakt als de onze, doet geen vlieg meer kwaad. Heb je al veel boeken?

OOM TOM.

Prijzraadsel XXVIII.

Oplossing Prijzraadsel XXVII.

DE ROOFSPIN
DOOR STEIN RIVERTON
GEAUTORISEERDE VERTALING VAN
MEVR. D. LOGEMAN-v. d. WILLIGEN.

14)

oen werd er verder niet over gesproken. De twee mannen zwegen. Ieder was in zijn eigen gedachten verdiept.

Einar dacht aan niemand anders dan aan Ada. Hij streed tusschen hoop en wanhoop.

De gebeurtenissen der laatste dagen dwarrelden in zijn hoofd rond. Zou Krag er in slagen om Ada te vinden? Was het eigenlijk geen reis volkomen in den blinde? Ada was misschien naar een geheel andere plaats gebracht. Zij was misschien onteerd, zelfs misschien reeds dood.

Einar keek Krag onderzoekend aan en werd gerustgesteld door diens overtuigende kalmte. Alles scheen spel te zijn voor dien kalmen man, die altijd even koelbloedig was.

„Ski! Ski!”

De conducteur wekte Einar uit zijn peinen.

Krag stond op en kreeg het valiesje, dat hij meegenomen had.

„Hier moeten we eraf,” zeide hij, „laat ons haast maken. De zon is reeds op het punt van onder te gaan en we hebben licht nodig voor onze onderzoekingen, — in ieder geval voorloopig.”

De twee heeren gingen eerst naar een hotel, waar tevens rijtuigen en auto's verhuurd werden.

Krag dischte een verhaal op over een auto-wedstrijd die er gebeuren zou om te zien in hoever zoo'n wedstrijd mogelijk was.

De waard was dadelijk zeer in de kwestie geïnteresseerd en bood aan de heeren te helpen zooveel als in zijn macht stond.

„Dit zijn niet anders dan voorloopige onderzoekingen,” zeide Krag hoogst ernstig, „we moeten zien of de wegen goed zijn. Auto's kunnen niet tegen slechte wegen.”

De waard, die niet het minste begrip van de zaak had, zeide dat de wegen uitstekend waren en dat er dikwijls auto's kwamen. Krag antwoordde, dat hij dat wist, hij had een neef, die hier dikwijls heenreed. „Kende de waard hem niet? Een groote, mooie groene auto.”

De man bedacht zich even en zeide dat hij dien misschien wel gezien had. Als hij zich wel herinnerde, had hij dien zelfs heel dikwijls gezien.

„Mijn neef rijdt liefst 's avonds laat, dikwijls zelfs 's nachts,” zeide Krag, „hij houdt namelijk niet van dat gezeur met paarden die op den straatweg schrikken.”

Dat kon de waard best begrijpen.

Hij had 's nachts dikwijls auto-getoeter gehoord.

Krag wendde zich tot Einar en zeide:

„Zei Carsten gisterenavond niet dat hij 's nachts een grooten tocht zou maken? Als hij dezen weg genomen heeft, is hij zeker heelemaal tot aan Moss gereden, en dan is er kans op dat we met hem naar Kristiania terugrijden als hij hier op zijn terugweg langs komt. Heeft u misschien toevallig zijn groenen auto zien passeeren?”

„Nee,” antwoordde de man, „als hij om 12 uur uit Kristiania is gegaan, kon hij hier niet voor één uur zijn, — en toen lag ik al op één oor.”

„Och neen,” zeide Krag onverschillig. „dat is moeilijk te weten te komen, want iedereen lag op dat uur zeker al in bed.”

„Ik zou 't eens kunnen vragen,” zeide de man.

„Wel neen, het doet er niets toe,” zeide Krag. „We kunnen even goed met den trein terug. Heeft u lust om mee naar den weg te gaan kijken?”

De man was dadelijk bereid.

De heeren gingen naar buiten. Einar bemerkte dat Krag het valiesje mee nam. Zij liepen eerst naar den hoofdweg in de richting van Kristiania. Krag bekeek den weg met belangstelling, zeide verscheidene malen dat het een mooie, breede weg was, waar drie auto's elkaar best passeeren konden, zonder dat men bang behoefde te zijn dat men in den sloot terecht kwam. Op natuurlijke, half onverschillige wijze, bracht hij het gesprek weer op den groenen auto, en Einar bemerkte dat de waard heel zeker van plan was om er naar te informeren, alleen om bij Krag in de gunst te komen. Vooral toen Krag te kennen gaf dat er eventueel aan den wedstrijd een lunch in het hotel verbonden zou zijn.

„Het heeft vannacht geregend,” merkte de detective op.

„Ja,” antwoordde de waard, „het heeft vrij hard geregend.”

Plotseling bukte Krag en nam een handvol zand van den weg op.

„Dat is een eigenaardig soort zand, waarmee jullie de wegen hier bestrooien,” zeide hij, „wat heeft het een mooie roode kleur. Weet u wel dat zulk soort zand heel zeldzaam is?”

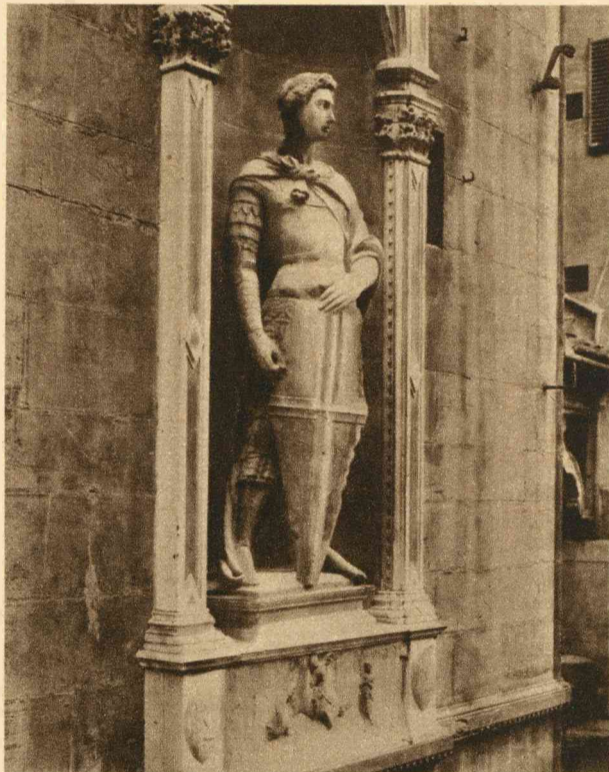
„Ja, dat heb ik gehoord,” antwoordde de waard trotsch, „we halen het uit de heuvels daar ginds. Maar het komt ook alleen maar voor op den weg naar mijn hotel en van den hoofdweg naar de baanwachterswoning, waar de weg draait. We gebruiken het, omdat het zoo gemakkelijk vlak wordt.”

„Zoo, zoo, — tot aan het huisje van den baanwachter,” zeide Krag, waarop hij tot Einar's groote verbazing den waard over den baanwachter begon uit te vragen.

Hij kwam te weten, dat er feitelijk twee baanwachters waren, een voor den dag en een voor den nacht. Nu begreep Einar, waar Krag heen wilde, want toen de waard over den nachtbaanwachter sprak, bedacht hij op eens dat hij dien wel eens naar den groenen auto kon vragen.

„Ik zal eens bij den nachtbaanwachter informeren,” zeide hij.

BEROEMDE BEELDHOUWERKEN.

St. Joris en de draak

door Donato Donatello, een zeer bekend florentijnsch beeldhouwer die van 1386—1466 leefde en een der vooraanstaande kunstenaars der renaissance was.

„Wat wilt u informeren?” vroeg Krag met geveinsde onwetendheid.

„Naar den auto van uw neef, den groene.”

„O, ja, alsjeblijft, heel graag.”

Terwijl de waard naar den baanwachter ging, bleven Einar en Krag staan wachten.

„U heeft een bijzondere wijze om de menschen aan het praten te krijgen,” zeide Einar, „ze zeggen u tenslotte alles wat u weten wilt.”

Krag glimlachte.

„Ik had er mijn zinnen op gezet, dat de waard voor mij informeren zou. Maar zelfs al heeft de baanwachter geen auto zien passeeren, heb ik nu toch reeds zeer belangrijke informaties opgedaan.”

„Wat dan?”

„Ik heb u immers gezegd dat ik zulke eigenaardige roodachtige aarde van de wielen haalde en nu zei de waard dat die nergens anders te vinden is dan bij zijn hotel en de bocht van den weg hier. We weten dus dat de auto hier over heen gegaan is. Dat is al veel!”

„Sst!”

Een tamelijk luid gesprek tusschen den waard van het hotel en den baanwachter, wekte hun aandacht. De waard stond buiten voor het hek en moest den baanwachter toeschreeuwen om gehoord te worden.

„Had jij van nacht de wacht, Kristiansen?” vroeg de waard.

De man wachtte even met antwoorden, alsof de vraag hem verbaasde.

„Ja,” antwoordde hij toen.

„Heb je ook gemerkt of er om één uur een auto gepasseerd is?”

Einar en Krag luisterden vol spanning naar het antwoord.

„Ja,” antwoordde de man, „ik zag hem en hoorde hem.”

„Welke kleur had de auto?”

„Groen.”

„Zaten er veel menschen in?”

„Dat kon ik niet zien.”

„Was het dan zoo donker?”

„Nee, maar de kap was op voor den regen, of het was een gesloten wagen. Hij ging trouwens met een vreeselijke vaart.”

Krag fluisterde Einar toe:

„Ada zat er in.”

De waard vroeg verder.

„Welken kant ging hij op?”

De baanwachter wees naar het Zuiden.

„Dien kant.”

„Heb je hem sindsdien terug zien komen?”

„Nee.”

De waard wendde zich tot Krag.

„Heeft u gehoord wat hij zeide?”

Krag knikte.

„Dan kunnen we hem dus tegen den avond terug verwachten.”

De heeren gingen denzelfden weg terug, dien zij gekomen waren.

Krag keek steeds vol belangstelling naar den weg. Einar begreep dat hij naar de sporen van den auto zocht. Dat was ondertusschen zoo goed als hopeloos, daar er heel den dag een druk verkeer op den weg was geweest.

Krag hield zich niet aan den hoofdweg, maar bekeek ook de zijwegen. De waard wilde weer naar het hotel terugkeeren, hij begon ongeduldig te worden. Maar Krag en Einar liepen voort.

Plotseling ging Krag het veld op bij een kruisweg en viel op den grond neer.

„Ik begin moe te worden,” zeide hij, „ik moet even rusten.”

Einar ging naast hem zitten. De waard bleef staan.

„Waar gaat die weg heen?” vroeg Krag, terwijl hij naar een smallen zijweg van den hoofdweg wees.

„O, die weg wordt zoo goed als niet gebruikt.”

„Dat begrijp ik,” zeide Krag, „het gras groeit er welig.”

„Wat verder weg liggen een paar boerenhuisjes en dan komt de woning van den rentmeester, die onder Qvie hoort.”

„Wat is Qvie?”

„Dat is die groote, oude buitenplaats, die sinds den dood van den ouden heer Qvie, eenige jaren geleden, leeg staat. Ik geloof dat die echter wel verkocht is.”

„O, zoo, — maar, de rentmeester woont er dus?”

„Nee, die heeft zijn eigen woning, niet ver hier vandaan,” antwoordde de waard. „Maar nu zal ik me moeten haasten,” vervolgde hij, terwijl hij met de handen boven de oogen, naar het hotel keek, waarvan de ruiten in de avondzon schitterden.

„Dank u wel voor uw gezelschap,” zeide Krag. „Tot weerziens over een uur.”

De waard groette en ging heen.

Krag bleef hem kalm liggen nastaren, tot hij in het hotel verdween. Toen stond hij dadelijk op en Einar zag met één oogopslag dat er geen kwestie was van moeheid.

Krag liep het met gras begroeide pad op en Einar volgde hem.

„Waar gaat u heen?” vroeg Einar.

Krag antwoordde niet, maar wees op den grond.

Einar uitte een kreet van verrassing en vreugde.

Er waren duidelijke sporen van een automobiël op den weg te zien.

„Zou het van den groene zijn?” vroeg Einar vol spanning.

„Het kan moeilijk van 'n anderen zijn,” antwoordde Krag. „De sporen zijn geheel versch.”

Krag versnelde zijn pas, zoodat hij tenslotte zoo hard liep dat Einar hem bijna niet kon bijhouden.

Het begon donker te worden; vooral tusschen de struiken.

Het werd een lange wandeling. De autosporen schenen nooit op te houden. De weg liep door golvende velden en weiden en door verscheidene bosschen. En ten slotte werd het zoo donker dat zij de sporen niet meer zien konden. Toen opende Asbjörn Krag zijn handvalies.

Hij haalde er een zwart gelakte elektrische lantaarn uit met een zeer sterk lichtvermogen. Als hij de witte lichtstralen over den weg wierp, werd die zoo licht, dat zij ieder grassprietje en de kleinste bijzonderheden der autosporen onderscheiden konden. Met de lantaarn in de hand liepen zij nog een half uur zwijsend den weg op.

(Wordt Vervolgd).

PANDER
& ZONEN

DEN HAAG **AMSTERDAM**
ROTTERDAM

TUINMEUBELEN

VOOR

Grapjes.

Een buitenman zat in een derde klas coupé van den trein Leiden-Haarlem, toen er een verwaand studentje binnestapte, die naast zich op de bank een vreemdsortigen hond installeerde.

De buitenman, die zich sterk voor dieren interesseerde, vroeg den student, wat voor soort het dier was.

„O,” zei het heertje, zich te hoog achtend voor de belangstelling van en de conversatie met een „boer”: „dat is een kruising van een boer en een aap.”

„Wat je zegt, mijnheer,” was het gevatte antwoord. „Ik wist warempel niet dat dat beestje van ons allebei nog familie was.”

Pietje: „Vader, kan u met uw oogen dicht uw handteekening zetten?”

Vader: „Ja zeker, jongen.”

Pietje: „Nou, doet u het dan eens onder mijn schoolrapport.”

Rechter (tot beklagde): „Waarom heeft u uw buurman een pak slaag gegeven?”

Beklaagde: „Hij heeft verleden jaar tegen me gezegd, dat ik een kop als een nijlpaard had.”

Rechter: „Maar hoe komt u er in 's hemelsnaam toe, om daar nu nog op die manier op terug te komen?”

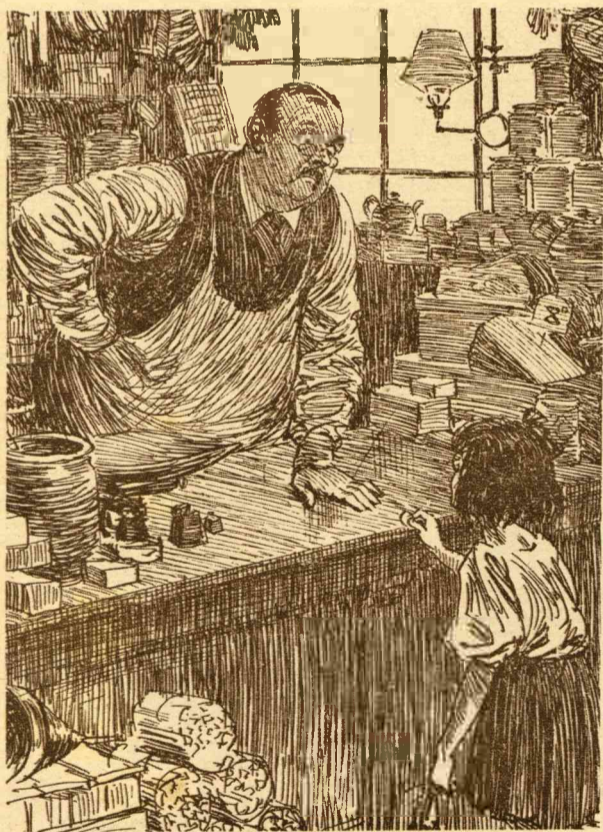
Beklaagde: „Ik wist eerst niet wat een nijlpaard was, Edelachtbare, maar ik ben verleden week in „Artis” geweest...”

„Kom je vanavond ook?” vroeg Mies aan den vriend van haar broer.

„Wat is er te doen?” vroeg deze.

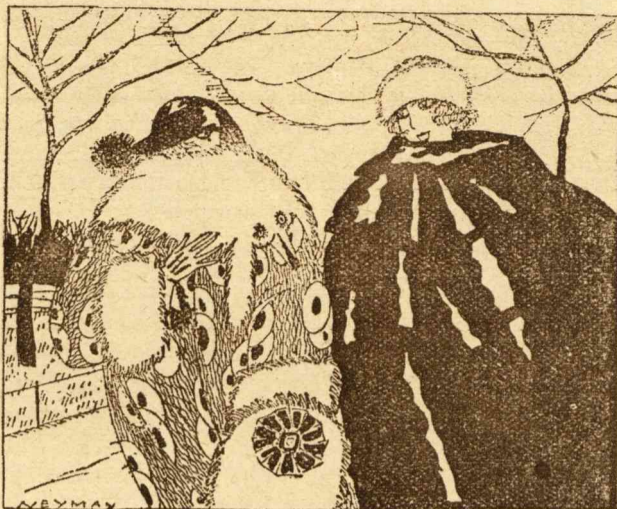
„Wel, we geven vanavond een muziekpartijtje. Rie speelt piano, Hans viool en ik zal wat zingen, en dan hebben wij later een klein soupertje.”

„Als ik dan wat later komen mag, dan graag!” zei de geïnviteerde.

Kruidenier: „Dus jij bent de oudste van je broertjes en zusjes, kleintje?”

't Zusje: „Ja, mijnheer, tot nu toe nog wel.”

Echtscheidings-complicaties.

„Dus je kent dien heer, dien wij daar net voorbijgingen?”

„Ja, maar ik kan mij niet herinneren of het mijn tweede of derde man is.”

Allerlei Wetenswaardigs.

PROFETEN VAN DEN DOOD.

Coleridge en Keats, twee der grootste dichters van de vorige eeuw, ontmoetten elkaar eens. De ontmoeting had plaats dicht bij „Garliament Fields” en Coleridge zei later: „De dood is in die hand”. Keats stierf binnen een jaar.

Nadat George Fox, de „stichter” der Quakers, Cromwell had gezien, terwijl deze in Hampton Court Park reed, schreef hij in zijn dagboek: „Eer ik naar hem toe kwam, toen hij aan het hoofd van zijn garde reed, zag en voelde ik een teeken des doods voor hem en toen ik bij hem kwam, zag hij eruit als een doode.” Cromwell stierf een paar weken later.

Lincoln, de groote President der Vereenigde Staten, had een voorgevoel van het tragisch feit dat hem te wachten stond op 14 April 1865. Des morgens zag hij er ernstig en bezorgd uit. Toen generaal Grant hem vroeg wat de oorzaak was, antwoordde Lincoln dat hij een vreemden droom had gehad. In den namiddag had zijn gelaat een uitdrukking van buitensporige vrolijkheid, wat zijn vrouw deed opmerken: „Ik heb je maar eens zoo vroeger gezien, en dat was juist voordat Willie stierf.” Lincoln werd denzelfden nacht doodgeschoten.

Eerst zee-officier en dan astroloog Richard James Morrison, behaalde eveneens een groot succes op het gebied van dooden-prophetie. In zijn almanak voor het jaar 1861, geplubliceerd in den herfst van 1860, kwam de volgende passage voor: „De positie van Saturnus in Mei zal noodlottig zijn voor alle personen die op 26 Augustus geboren zijn. Onder de slachtoffers betreure ik den Prins-Gemaal van dit koninkrijk.” De prins-gemaal stierf in December van het jaar 1861.

GELAAATSSCHOONHEID IS EEN GROOTE SCHAT.

Eenige jaren geleden schreef ik in een klein artikel, getiteld „De kunst om jong te blijven” over de verschillende behandelingsmethoden, welke bij de z.g. schoonheidsmassage werden gevolgd om het gewenschte doel te bereiken. In die verlopen jaren zijn wij ruimschoots in de gelegenheid geweest na te gaan in hoeverre aan de verwachtingen beantwoord werd en het resultaat der behandeling in overeenstemming was met de verwachtingen, die bij het aanvangen eener kuur werden gecoesterd.

En dan treft ons in de allereerste plaats het succes der elektrische ontharing. In bijna alle gevallen waar de verschillende factoren hebben samengewerkt, is het resultaat schitterend geweest. Maar tot die factoren behoort ook het geduld dat de patiënte zelve moet hebben, want men moet en mag niet verwachten dat het succes dadelijk is. Er behoort een groote dosis geduld en doorzettingsvermogen toe om tot het goede einde te komen, maar indien men die heeft bereikt men het ook.

IEDEREEN

Dat is zeker! De methode is goed en afdoende, mits zeer zorgvuldig toegepast, zooals in *Maison Jacques*, Heiligenweg 39, Amsterdam, geschiedt.

Er zijn een groot aantal bewijzen geleverd, die het recht geven deze stellige uitspraak te doen. Alle andere methoden welke geprobeerd zijn, hebben slechte resultaten opgeleverd, alle proeven met belichtingen, bestralingen, Röntgen-behandeling, brachten geen resultaat, dikwijls onaangename lidteekenvormingen.

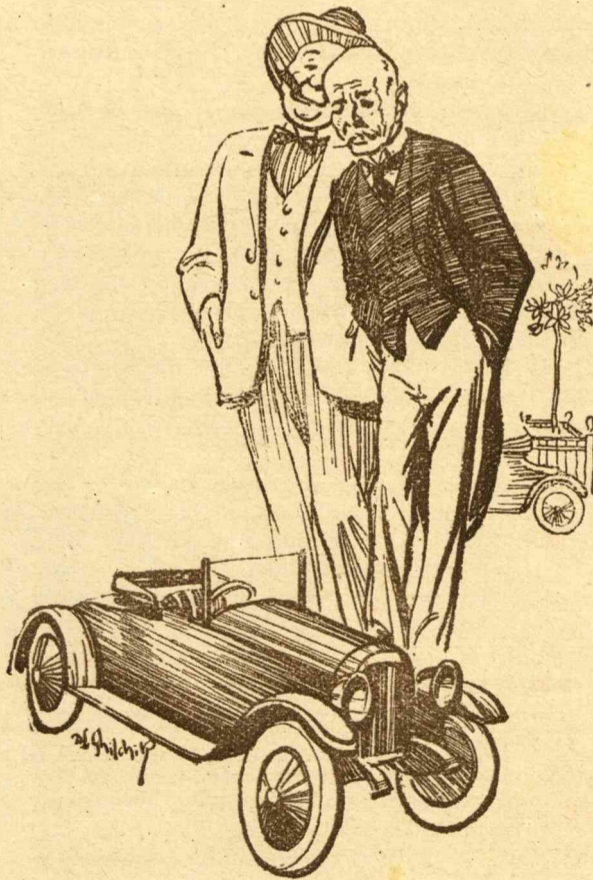
Alleen de tijdroovende, voor den behandelaar zeer vermoeiende elektrische ontharing, gaf de gehoopte resultaten en deze geven ons het volste recht deze methode te blijven aanprijzen.

Bij de massagebehandeling gaat de vibromassage eene steeds grootere rol spelen en hooger dan de uitoefening door middel van de hand, staat tegenwoordig die met kleine toestellen. Wij zijn niet langer gebonden aan de elektrische of hand vibrator, (de eerste tamelijk duur) maar allerlei vernuftige toestellen zijn uitgevonden welke iedereen gebruiken kan. Deze waarborgen een goede behandeling en besparen patienten veel tijd, daar ze te huis als onderdeel van 't toiletmak n kunnen worden gebruikt. Al deze toestellen zijn in *Maison Jacques*, Heiligenweg 39, Amsterdam ruim voorhanden. De vibrator, die op de waterleiding wordt gezet en van het stroomend water haar beweegkracht ontvangt, is uitsiekend. Ook het gummi masker om rimpels te vereffenen is zeer deugdelijk gebleken.

Wij hebben mogen constateeren dat 't Schoonheidsinstituut *Maison Jacques* recht van bestaan heeft. Het heeft burgerrecht verkregen en meer en meer wordt er gebruik van gemaakt.

Amsterdam.

J. A. VAN DEN BROECKE, arts.

Handelaar: „Ik heb een heele voorraad van die kleine wagens. Ik wou, dat ik ze maar kwijt was.”

Vriend: „Waarom adverteer je niet eens, dat je er een laarzentrekker bij cadeau geeft om erin te komen?”

Zijn tanden moet men verzorgen

of met ODOL, of met **ODOL-tandpasta**. De laatste reinigt de tanden volkomen, werkt zacht desinfecteerend, voorkomt, bij dagelijksch gebruik, het geelworden der tanden en smaakt bovendien heerlijk.

